

Vulcano
JEROEN BULK

Een Griekse tragedie

Inhoud

Deel I - Convergentie

Deel II - Eruptie

Deel III - Erosie

Deel I - Convergentie

0. VOORWOORD

Helaas is ook deze roman tot op heden slechts als pdf document verkrijgbaar. De meeste uitgevers spreiden een verrassend gebrek aan eerlijkheid ten toon en laten mij weten dat ‘het boek niet in het fonds past’. Dat zou zo maar een eufemisme kunnen zijn.

Gelukkig – of helaas voor mijn naasten – ben ik overtuigd van de inherente kwaliteit van dit boek. Echter zonder hulp van een uitgever ga ik het niet verder aanpassen.

Op naar de volgende roman: ‘Bauke Andringa’ welke van dusdanig commercieel page-turn-niveau zal zijn, dat Vulcano als ‘één van zijn vroegere werken’ zal worden uitgegeven.

1. VULKAAN TE KOOP

Pieter zwabberde op zijn fiets naar huis. Het was zo laat geworden, dat hij zijn lampjes niet meer aan hoefde te doen. Onrustig trapte hij met moeite door het verwijtende ochtendlicht. Hij voelde de beklemmende behoefte om zo snel mogelijk de deur achter zich dicht te trekken en in zijn bed te gaan liggen. De meters kropen voorbij. Was dat een rollator die hem inhaalde? De kater was blijkbaar al begonnen. De ochtendkrantbezorgers fietsten druk in het rond. De nutteloosheid was overal. Die nutteloosheid die gevoeld wordt door een vrijgezel die dat stadium van het leven eigenlijk graag achter zich zou laten.

De voordeur ging met moeite open, door de zware zaterdageditie die door de brievenbus was gepropt. 'Goed dat ik geen Chihuahua heb,' dacht Pieter, 'kon ik elke zaterdag een nieuwe kopen.' Hij schopte het ding aan de

kant en zag in zijn buiteling de bijzonder educatieve en nieuwswaardige kop ‘‘Vulkaan te koop’’ staan. De gedachte ‘‘Misschien toch eens een andere krant nemen,’’ drong zich aan hem op terwijl hij ging liggen. Het kreeg geen kans. Pieter sliep bijna nog voor zijn hoofd het kussen raakte.

Vulkaan te koop

PORTO DI LEVANTE

Zaterdag

‘‘De Italiaan Gustavo Conti biedt de vulkaan op het eiland Vulcano, voor de kust van Sicilië, te koop aan. Dit meldde de Britse krant The Times. Zijn overgrootouders kochten een groot deel van het eiland, inclusief de vulkaan, van de Schot James Stevenson. Die vertrok voorgoed nadat hij een rotsblok ter grootte van een bus op zich af had zien komen.’’

‘‘Heb ik je wakker gebeld?’’ zei Floris aan de andere kant van de ether.

‘‘Nee, ik moest er toch uit voor de telefoon,’’ antwoordde Pieter.

‘‘Is het niet wat vroeg voor Suske en Wiske grapjes?’’

‘‘Nooit. Het is eerder te laat voor Suske en Wiske. Maar vertel dat Willy Vandersteen maar eens.’’

‘‘Nummer 170. De Olijke Olifant. Een keerpunt in de literatuur! Stoppen op je hoogtepunt zat er bij Willy niet bij. Maar daar bel ik niet voor.’’

‘‘Nee,’’ zei Pieter. ‘‘Ik hoor aan je stem dat je de krant gelezen hebt.’’

‘‘Je hebt het al gezien? Fantastisch toch! Hoe hoog zou het zijn?’’

‘De prijs? Geen idee. Normaal gaat onroerend goed per vierkante meter oppervlak. Maar dit is nauwelijks vlak te noemen.’

‘Nee, niet de prijs. Ik bedoel de hoogte van de vulkaan. Hoewel de hoogte waarschijnlijk wel iets met de prijs te maken zal hebben. Ik ken die markt niet. Maar wat ik wel weet, is dat we er aardig wat vanaf kunnen lullen, in verband met achterstallig onderhoud. Met al die neerstortende rotsblokken.’

‘Zou kunnen,’ zei Pieter. ‘Het is alleen niet het eerste op mijn agenda vandaag.’

‘Tijd voor nog een zelfkastijding? Hoop dat ze er nu wel is.’

‘Yep.’

‘Waarom geef je het niet gewoon op? Het leeftijdsverschil is te groot. Om maar te zwijgen van het verschil in ambitie.’

‘Wat is er mis met werken in een bakkerszaak?’

‘Niks natuurlijk. Ik denk alleen dat jouw interesse verder reikt dan krakelingen, kano’s en half gesneden Sallands bruin.’

‘Op dit moment niet,’ merkte Pieter droogjes op.

En daar stond hij dan. Op de Vijzelstraat. Hij zette zijn fiets op slot, voor de bakker, om het moment van binnenkomst te kunnen timen. Te druk was niet goed, want dan wist hij zich geen houding te geven als hij op zijn beurt aan het wachten was. Te rustig was ook niet goed, want dan was er teveel gelegenheid voor het ontstaan van een echte conversatie en dan zou zijn gène hem parten gaan spelen. Hij haalde diep adem, keek naar binnen en zag dat ze er weer niet was. Teleurgesteld en ook een beetje opgelucht draaide hij zich weer om naar zijn fiets. Misschien maar

beter ook. Hij had een zware avond gehad, waar hij met plezier aan terugdacht.

Hij had copieus gedineerd met zijn goede vriend Floris en ze hadden ieder 100 euro afgerekend. Zoals altijd bleven ze nog even zitten, om te kijken of ze nog iets van de 30 euro fooi, om konden zetten in een allerlaatste drankje. Dat hoorde bij het ritueel. Eerst de aankondiging ‘Nog ééntje en de rekening’, anders kwam de avond te plotseling tot een einde, en dan proberen nog een allerlaatste drankje los te peuteren. De dame die hen had geholpen – Sophie volgens het bonnetje - vond dat ze dat wel verdiend hadden en bracht hen nog twee biertjes.

‘Zijn deze nu gratis of niet?’ vroeg Pieter.

‘Dat is een mooie vraag,’ antwoordde Floris. ‘Onze rekening is namelijk doorgaans zo’n 200 euro inclusief fooi. Dat is ook wat we betaald hebben. Op de bon staat echter slechts 170 euro, omdat de bediening, zoals zo vaak, te weinig heeft aangeslagen. Zij stoppen dus 30 euro fooi in hun zak, want wij hebben gewoon 200 euro betaald en maken dus goede sier op kosten van de baas, door ons die twee gratis biertjes te geven. Het is dus eigenlijk een sigaar uit de doos van de baas. Helder?’

‘Zo helder als modder.’ zei Pieter.

‘Ja, ze zijn gratis,’ verduidelijkte Floris. Net zoals je bijvoorbeeld een auto koopt, voor 10.000 euro en hem een paar jaar later weer verkoopt, voor 5.000 euro, dan heb je 5.000 euro winst. Alles wat je zak uitgaat is verlies, en alles wat je zak in gaat, is winst. Net zoals 100 euro lenen aan mij. Dat is verlies. Als je er iets van terug krijgt, is dat winst.’

‘Ooit gedacht om weer eens voor jezelf te gaan beginnen?’ vroeg Pieter spottend.

‘Lijkt me niet verstandig. Zullen we straks nog even gaan poolen?’

‘Uitstekend idee,’ zei Pieter en gooide zijn biertje om.

Sophie zag de twee vrijgezellen wegllopen in de richting van het nachtcafé. Floris fier en statig, Pieter af en toe trekkend met zijn been. Sophie ging ook wel eens via het nachtcafé naar huis. Meestal zat ze aan een hoek van de bar met kroegbekenden te praten. Terloops wierp ze dan af en toe en blik op de poolende heren. Veel zeiden ze niet maar ze zagen er bijzonder tevreden uit. Ze dacht aan haar relatie met haar kibbelende vriendinnen en was jaloers op de eenvoud van mannelijke vriendschap.

Twee vrienden. Allebei begin dertig. De één akelig perfect. Aantrekkelijk, welbespraakt – in meerdere talen – goed postuur, gezonde dosis humor, zorgeloos (en kan zich dit financieel veroorloven), intelligent en een goeie kop met veel haar. Dit zou op zich al de nodige afgunst kunnen wekken maar hier kwam nog bij dat Floris buitengemeen aardig en attent was. Pieter voelde die afgunst geenszins. Hij was zijn eigen persoon, hij had een eigen ik. Geen kopie van andere mensen of stukken van andere personen. Hij was zoals ze dat noemen ‘waarachtig’. Niet onaantrekkelijk – meer voor de liefhebber, een goeie talenknobbel maar loopt daar niet mee te koop, scherp als een scheermes (zeker onder invloed van Guinness) en zacht als een pluisje watten. Een gezicht met karakter, zoals in familieportretten aan de muur van een oud Schots kasteel en een licht mank loopje, veroorzaakt door een val van de commode, toen zijn moeder zich net even omdraaide om een rompertje te pakken.

Het gezicht met karakter van oude Schotse adel deed vermoeden dat Pieter een aantal idiosyncratische trekjes zou vertonen. Dit was inderdaad het geval. Licht autistisch en grenzend aan manisch-depressief of anders gezegd, versterkt bipolair. Zijn bipolariteit was sterker in het noorden van zijn pool – als hij dacht dat hij alles aan kon en over liep van energie – en gematigd in het zuiden, waar hij doorgaans verbleef. Beide polen waren verbonden met zijn lichte autisme. Als Pieter namelijk in het zuiden van zijn twee polen zat, dan was hij stil, verlegen en bescheiden. Nagenoeg onzichtbaar. Mensen liepen dan ook bijna letterlijk door hem heen als hij op straat liep. Dit zijn dan ook de meest typerende momenten waarop men hem als licht autistisch zou beschrijven: een gebrek aan interesse voor andere mensen, geen inlevingsgevoel, teruggetrokken en melancholisch.

Op zijn noordpool was hij levendig, vroeg je de oren van het lijf en luisterde met bijna gulzige aandacht. Niemand zou hier aan een licht autistisch persoon denken – Pieter als laatste -, ware het niet dat hij dit niet zozeer deed uit interesse in de persoon maar meer om zijn brein te voeden met zoveel mogelijk prikkels. Hij begon namelijk op zulke noordelijke momenten alles met elkaar in verband te brengen en voelde daardoor dat hij het grotere geheel doorzag, wat zijn manische bui alleen maar versterkte. Hij kon alles.

Hij zei dan ook van alles. Niet met een bepaalde bedoeling. Gewoon om te kijken hoe het zou vallen.

Hij deed dan ook van alles. Van onschuldige dingen, zoals het inschrijven bij een casting bureau, omdat hij vond dat zijn karakterkop best op een billboard mocht prijken, tot de aanschaf van een Rolls-Royce Silver Cloud uit 1964, zonder verder enige aanleg voor sleutelen te hebben. Hij

verdiepte zich in een bepaald onderwerp – het leven van de korstmos etende dwergmuis in Oost-Finland – tot hij er meer van wist dan menigeen, om vervolgens de interesse in het onderwerp te verliezen. Grootse zakelijke plannen ontsprongen aan zijn brein, die hij met veel enthousiasme, het liefst onder een diner, aan Floris voorlegde.

Ze hadden een goeie avond gehad, tot er twee dames bij hen aan tafel kwamen zitten. Tenminste zo dacht Pieter erover. Floris was wel in voor wat aanspraak. Pieter, daarentegen, zat in het zuiden.

Pieter nam ze op toen ze gingen zitten. Ze waren beide onder de dertig. De ene zag er echter ouder uit, vanwege haar asgrauwe gezicht. Haar vriendin was blond van geboorte met alles wat daar doorgaans bij hoort. Pieter probeerde zich te concentreren op zijn gesprek met Floris, maar werd daarin hevig gestoord door het niet aflatende gekwetter van de dames. Toen hij, na verscheidene malen de draad van zijn verhaal kwijt geraakt te zijn, vragend opzij keek, begon de asgrauwe dame hen te betrekken in een discussie over veganisme. Floris dacht vanuit zijn eigen genegeerde vlees en vond een conversatie een conversatie en dus leidend tot vlees in de kuip. Maar Pieter zat in het zuiden.

De asgrauwe sprak haar grijze mening en begon op een gegeven moment over de duivelse uitvinding die melk heette. Over het feit dat daar dus helemaal geen calcium in zat. Over het feit dat er wel aflatoxine in zou zitten, vanwege het krachtvoer dat koeien toegediend krijgen en over de vermindering van zaadcellen bij melk drinkende mannen, als gevolg van de hoeveelheid oestrogeen die drachtige koeien produceerden, terwijl ze werden gemolken.

Floris hoorde dit allemaal aan en probeerde zich in te houden, maar toen de veganiste over kreupelrot begon, werd het hem allemaal teveel.

‘Weet je hoeveel melk ik al heb gedronken in mijn leven? Op zijn minst 2000 liter.’

‘Dat doet me er aan denken. Hoeveel vlees zou ik in mijn leven gegeten hebben. Reken even met mee. Dat is 2 ons vlees per dag, dat is, euh Pieter, help eens.’

‘73 kilo per jaar,’ hielp Pieter.

‘Gedurende 25 vette, vleesetende jaren is...’

‘1825 kilo in totaal,’ zei Pieter.

Het slachtoffer verslikte zich van ellende en begon hevig te proesten. Floris voelde zich hierdoor gesterkt en gooide nog wat kolen op de barbecue.

‘Enig idee hoeveel koeien dat zijn?’

Met tranen in haar ogen van het proesten, schudde ze haar hoofd.

‘Gaan we even uit van een doorsnee melkkoe met een warm slachtgewicht van 740 kilo. Dat kadaver ligt dan een tijdje uit te lekken tijdens transport, indroogverliezen, rijpingsverliezen, maar daar abstraheren we even van. Van die 740 kilo is zo’n 400 kilo karkas. Dan hou je ongeveer 340 kilo vlees en organen over. De Fransen zouden nu al kunnen gaan rekenen, maar wij gaan er even vanuit dat we de darmen en de 4 magen, gewoon weggooien.’

Het gezicht van de veganiste trok nu van asgrauw naar lijkleek.

‘Kortom, een koe heeft ongeveer 260 kilo bruikbaar vlees. Hetgeen betekent,’ Floris pauzeerde hier even tactisch, ‘hetgeen betekent, dat ik in mijn leven 7 koeien heb gebunkerd. In de vorm van ossehaas, rosbief, lendelapjes, bitterballen. Gebakken, gegrild, gewokt, gebarbecued en rauw gemalen vlees.’

‘Ik hoop dat je het naar je zin hebt gehad,’ zei Pieter meewarig naar de twee lege plekken kijkend.

Terwijl Pieter van de van haar verlaten bakkerszaak terug naar huis fietste, had hij spijt van het feit dat ze nog waren gaan poolen na het eten. Gedachten die hij verdrong met gemijmer over haar.

Hij had haar ontdekt toen hij nog in het centrum van Amsterdam woonde, ongeveer zes jaar geleden. Zij was toen zestien en hielp haar moeder in de zaak. Rood haar met de obligate sproeten en een melkbleke huid. Haar hoofd altijd een beetje gekanteld, zodat ze automatisch een steelse blik kreeg, als ze iemand vanuit die houding aankeek. Lichtjes opgemaakt en donkere oogleden van het vroege opstaan. Ze was bijna altijd vrolijk en maakte met een serene kalmte de belegde broodjes klaar, die Pieter bij haar bestelde. In zijn ogen leek het alsof ze een dans, voor hem alleen opvoerde. Ze sneed het pistoletje met vaste hand en lange slanke vingers open en legde de twee helften op de broodplank. Daarna zweefde ze met een melkwitte hand boven de diverse soorten beleg en keek Pieter vanuit haar licht geknikte hoek aan. Net zolang, tot hij instemmend zachtjes zijn hoofd knikte, zijn ogen iets langer dichtdeed dan een normale knippering en zijn mondhoeken voorzichtig tevreden omhoog krulden. Het beleg van zijn keuze was bepaald. Alsof het één beweging was, pakte ze – in dit geval – de ossenworst, draaide zich om naar de snijplank en sneed met zelfverzekerde routine zes plakjes af.

‘Peper, zout?’

‘Sorry?’ zei Pieter opgeschrikt, alsof hij in het theater vanuit een pluche stoel naar een balletuitvoering aan het kijken was en een suppoost hem plotseling op de schouder had getikt.

‘Of je deze keer peper en zout op je ossenworst wilt. Ben je gisteren nog uit geweest?’

‘Ja, euh nee. Wel uit geweest maar geen peper en zout.’

Veel verder kwam de conversatie vaak niet. Een enkele keer informeerde hij, hoe de plannen er voor stonden - ze zou namelijk op termijn de bakkerszaak van haar moeder over nemen – maar het bleef doorgaans bij het stukje ballet met slechts enkele zinnen tekst.

Was hij toen al verliefd op haar? Pieter wist van niet. Het was nooit in hem opgekomen om haar mee uit te vragen. Het idee alleen al. Hij was 26 en zij was 16. Rob de Nijs kon hem nog meer vertellen, maar zulke dingen gebeuren in het echte leven niet. Nee, Pieter voelde daadwerkelijk alleen een oprechte genegenheid voor haar. Hij had zelf nooit een jonger zusje gehad die hij kon beschermen. Zij was zijn jonge zusje. Met al haar onschuldigheid en gracieuze bewegingen. Een rustpuntje in zijn bestaan.

Nu, zes jaar later, was ze de onrust in zijn bestaan.

2. GOOGLE EARTH

In de zomer was Pieter, met Floris en twee vrienden een paar keer naar Bloemendaal gegaan. Zandvoort was al lang uit en IJmuiden was nog niet in. Ze namen altijd dezelfde opgang. Rechts strandpaviljoen Zeezicht en links de ballenbak, zoals ze het aquarium met siliconenborsten noemden.

In het zand geploft voor strandpaviljoen Zeezicht, installeerden ze zich met de rug naar de zee om de aankomende stroom hippe mensen te aanschouwen. De één was nog hipper dan de ander. De vrouwen kwamen met volle bepakking aan. Wapperjurkje, schoenen met hakken, strandhandtas, zomerhoedje en hippe vriend op blote voeten met gebronsd bovenlijf en een hagelwitte heupbroek. Bovenaan het duin stonden ze allemaal op de vlonders, deze van beroep hippe mensen, opzichtig een plekje te zoeken, onder een gemaakt geanimeerde conversatie. Terwijl de

vriendjes longnecks gingen halen, kleedden de dames zich langzaam om. Zomerhoedje op het strandbed gezwiept. Schoenen uitgeschopt. Zonnebril af. In de handtas gestopt. Er weer uit gehaald en op het haar gezet. Even bellen met een vriendin die nog in de file staat. Mobile weer in de handtas. Handtas op het strandbed. Knoopjes in een tergend langzaam tempo losmaken. Met half afgegleden jurkje nog even bellen. Biertje aannemen van de heupbroeken. Biertje weer afgeven aan de heupbroek. Rest van de knoopjes. Soepel het wapperjurkje van het lichaam af laten glijden. Bedachtzaam rondkijken. Navelpiercing laten fonkelen in de zon. En dan natuurlijk van bikini wisselen.

De jongens kregen er ondertussen behoorlijke dorst van. ‘Pieter, ga jij even een paar biertjes halen? Dan houden wij dit wel in de gaten.’

Pieter wist dat het ritueel bovenop het duin zich nog wel even voort zou zetten. Was het niet met het groepje dat net gearriveerd was, dan was het wel met de volgende tachtig clubjes die nog moesten komen. Hij liep door het hete zand, langs alle bijna naakte bronzende lijven, de kortste route naar de houten vlonders waarover hij zonder verder gevaar voor zijn voetzolen naar strandpaviljoen Zeezicht kon lopen. Best lastig om onderweg, heel onopvallend, zogenaamd nergens naar te kijken.

Maar de plicht riep en geconcentreerd stapte hij op de bar af, om zich achter twee heupbroeken in de rij ervoor aan te sluiten. Sommige mensen staan met opgeheven hoofd in de rij om andere mensen van hun gebruinde strakke lijf te laten genieten. Pieter staarde naar zijn voeten. Af en toe bracht hij zijn hoofd net genoeg omhoog om naar het blad van de bar te kijken. Achter het blad, bevond zich een prachtige bruine buik met hier en daar wat sproeten. Donshaartjes glinsterden van de druppels spoelwater die

daar op waren gespat. Pieter besloot te kijken of het gezicht boven die buik van dezelfde allure was – hetgeen sowieso geen slecht idee is, als je aan de beurt bent om te bestellen.

Het gezicht kantelde een paar graden en keek Pieter vriendelijk aan. Pieter hield zijn buik in, als in een Pavloviaanse reactie. Hij had haar direct herkend, ook al was het zes jaar geleden. Zes jaar, die van dit lieve bakkersmeisje, zijn surrogaat balletzusje, een prachtige vrouw van tweeëntwintig hadden gemaakt. Pieter had Floris niet nodig om te berekenen dat hij nu tweeëndertig was. De tien jaar leeftijdsverschil hoefde opeens geen obstakel meer te zijn. Niet langer hoefde hij zichzelf wijs te maken dat ze slechts zijn object van protectie was. Ze kon nu zijn object van affectie zijn. Op hetzelfde moment kwamen alle weggestopte gevoelens voor haar weer naar boven en transformeerden zich van broederlijke liefde naar de liefde tussen man en vrouw. Elke voorheen onschuldige gedachte werd ontdaan van het aanduidingskaartje ‘Broederliefde’ en werd gelabeld met ‘Pas op: bevat feromonen. Buiten bereik van kinderen houden.’

Zou ze hem herkennen? Hij wilde het er niet op wagen en bestelde, zo neutraal als hij kon, vier biertjes. Alsof het één beweging was, pakte ze vier plastic bekers en hield deze onder de tap. Pieter klooidde wat met het kleingeld in zijn broekzak terwijl hij naar de koelkasten met glazen deurtjes, achter de bar keek.

‘Peper, zout?’

‘Sorry?’

‘Jij kwam toch vroeger in de winkel?’ vroeg het meisje.

Pieter’s hart juichte. Ze had hem herkend.

‘Ja, ik dacht dat jij de zaak van je moeder over zou nemen?’ Origineel antwoord Pieter. Dezelfde vraag die je zes jaar geleden, een jaar lang gesteld hebt.

Ze leek er niet door verrast en antwoordde op haar vertrouwde toon, ‘Heb ik ook gedaan. Maar in de zomer werk ik op zondag hier. Beetje bijverdienen. Het is niet bepaald een kaskraker, die bakkerszaak.’

‘Oh.’

‘Niks erg hoor. Ik vind dit best lekker. Is weer eens wat anders. Elf euro vijftig alsjeblieft. Kom anders nog eens langs als je in de buurt bent. Klandizie kan ik altijd gebruiken,’ glimlachte ze.

En daar stond hij dan weer voor de bakkerszaak. Hij had er meer dan een half jaar over gedaan om zijn moed te verzamelen. Als een verliefde puber had hij elk woord dat ze had gesproken, geanalyseerd. Wat bedoelde ze met klandizie? Was hij slechts een klant voor haar en alleen geïnteresseerd in zijn bestelling, pistoletje ossenworst? Ja, natuurlijk. Ze kende hem amper. Bovendien was hij 10 jaar ouder. Had ze naar zijn ingehouden buik gekeken? Ze zei in ieder geval geen U tegen hem. Maar ze herkende hem wel. Ze wist ook nog precies wat ze vaak tegen hem had gezegd. Peper, zout? Dat moest toch iets betekenen. Ja hoor. Dat betekent: ik heb al die tijd al naar je verlangt maar we verschillen teveel van elkaar. Jij bent Doctor Doolittle en ik slechts een bloemenmeisje. Jij de Prins en ik ben Assepoester. Was het niet Juliette die met zoetgevooisde stem ‘Peper, zout?’ vanaf het balkon naar Romeo riep? Kom op zeg! Maar toch. Je vertelt het toch niet zomaar, als het niet zo goed gaat me je zaak? Dat vertrouw je toch niet iedereen toe? Behalve dan iedereen die achter hem in de rij

stond en de rest van het barpersoneel, die het ook konden horen.

Een half jaar lang had Pieter deze conversatie aan zich voorbij laten trekken, tot hij zichzelf had overtuigd van het feit dat ‘‘kom anders nog eens langs, als je in de buurt bent’’ toch echt wel een uitnodiging was. De eerste twee keer was ze er niet, maar nu moest het gebeuren. Hij wist haar naam geeneens.

Het koperen belletje klingelde veel te hard. De zaak was helemaal leeg en Pieter wilde geen te luide entree maken. Te laat. Door het geluid van de bel, draaide ze zich direct om en keek hem aan. Ze glimlachte en zei: ‘Zo, en waar haal jij je pistoletjes ossenworst dan wel, het afgelopen half jaar?’

‘Ik heb ze afgezworen tot ik hier weer zou komen,’ antwoordde Pieter. Oeps, was dat te veel?

‘Ik ben blij te horen dat je trouw bent.’

‘Nog een paar maandjes, hè. Dan kunnen we weer naar het strand. Ga je daar weer achter de bar staan?’

‘Ja, ik vond het wel leuk. Volgende maand ga ik eerst en weekje op vakantie om een beetje voor te bruinen.’

Pieter zijn gedachten gingen terug naar haar gebruide slanke buik. Kom op, kop erbij nu.

‘Goed hoor. Zeker veel pistoletjes verkocht.’

‘Nee, maar ik heb best veel fooi gekregen, afgelopen zomer. Daar hoeft ik het hier niet van te hebben.’

Pieter lachte en antwoordde: ‘Niemand die hier een rondje half bruin geeft en dan zegt ‘‘Laat de rest maar zitten.’’

Ze lachte.

‘Het belletje hangt hier trouwens ook op de verkeerde plaats. Waar ga je naar toe?’

‘Sicilië.’

‘Dat is ook toevallig. Daar ben ik dan vlak in de buurt.’

‘Wat grappig. Bel je me op als je er bent?’

Tijdens het afrekenen, wisselden ze nummers uit op de telefoon. Pieter liep met het papieren zakje richting deur.

‘Wat ga je daar eigenlijk doen?’ riep ze hem nog na.

‘Een vulkaan kopen!’ zei hij, terwijl hij zo zelfverzekerd mogelijk, de deur veel te hard achter zich dicht trok.

Buiten liep hij vlug de hoek om met zijn fiets en keek met kloppend hart in zijn mobile. ‘Daphne M’. Hij keek er naar met ingehouden adem tot het licht van het display weer uit ging.

Het display lichtte weer op, toen Pieter “Floris M” indrukte. ‘Zeg Floris,’ zei Pieter, altijd proberend om een zo natuurlijk mogelijk verloop in een onzinnig belletje te stoppen, ‘waarom staat iedereen nog met een M in onze telefoon, terwijl geen hond meer een T(huis)lijn heeft?’.

‘Geen idee, misschien tijd dat we daar eens verandering in brengen,’ antwoordde Floris zo natuurlijk mogelijk, wetende dat Pieter een inleiding voor een onzinnig belletje aan het maken was.

‘Nu we het daar toch over hebben, ik heb opeens Daphne M in mijn telefoon staan.’

‘Je hebt een eind aan je zelfkastijding gemaakt? Je hebt haar ontmoet en zelfs haar nummer gevraagd?’

‘Ja,’ zei Pieter, half buiten adem van trots en opwinding. ‘Goed, hè?’

‘Super, man. Waar ligt nu de bal?’

‘De bal ligt waar hij hoort, bij mij. Sterker nog ik heb een goeie rechtsbuiten nodig. Ga je mee een vulkaan kopen?’

‘Wat is Google Earth toch een feest,’ zei Floris hardop terwijl hij de aarde vanuit het uitspansel op zich af zag komen. Het cursorhandje greep de aardbol in zijn nekvel en draaide hem met speels gemak naar Italië. Verder en verder naar beneden als een luie parachutespringer, tot Isola Vulcano vol in beeld was. Floris zag de krater van de vulkaan. Nog verder inzoomen, ‘Verdomd, ik zie die gekke rotsblokken gewoon liggen. Hoe hoog is dat kreng eigenlijk – krap 400 meter. Dat is lekker overzichtelijk.’

Floris zoomde weer wat uit en trok zijn conclusies. Isola Vulcano is klein. Italië is al niet zo groot. Sicilië is helemaal niet zo groot. Maar daar waar de laars van Italië tegen de bal Sicilië aantrapt, is Isola Vulcano het stukje modder wat van de bal afspat. Kortom, Isola Vulcano is klein.

Het kent drie plaatsjes. Gelso, waarvan niemand weet waarom het een plaatsje is, omdat er namelijk geen huizen staan, Il Cardo, aan de zuidkant van de vulkaan, met een Google Earth count van zo ongeveer vijftig huizen en de hoofdstad Porto di Levante. Floris, die kunstgeschiedenis gestudeerd had, liet zijn fantasie wel vaker met hem op de loop gaan en stelde zich Porto di Levante voor met een uiterst corrupte burgemeester genaamd Gian-Marco, die zichzelf graag wilde vergelijken met de Griekse vuurgod Hephaestus, die met zijn assistent Cyclops op Isola Vulcano een goedlopende smidse zou hebben gedreven.

Het geluid van een binnengekomen email van Pieter riep Floris weer tot de orde. Pieter’s plan was simpel. Een directe vlucht naar Sicilië, als een overrijpe puber zo spastisch mogelijk op zoek naar een volledig toevallige ontmoeting met Daphne en dan vanaf Milazzo met de boot door naar de vulkaan – ‘Als er tijd over is,’ dacht Pieter

terwijl hij de email schreef. Of eerst naar de vulkaan en dan per ongeluk Daphne proberen tegen te komen. ‘Ook goed, maar de zaken moeten niet voor het meisje gaan.’

Pieter wist toen nog niet dat het soms juist beter is om de zaken voor het meisje te laten gaan.

Giuseppe, de postbode van Isola Vulcano had hem hier uitvoerig over kunnen vertellen. Giuseppe is een knorrig man. Hier is een aantal redenen voor. Ten eerste had hij liever een andere naam gehad. Hij had al niet veel bijzonders als persoon en het Italiaanse equivalent van Jan, helpt dan niet. Hij laat zich dan ook Pino noemen – maar niemand die dat doet. Ten tweede is Giuseppe een nazaat van de buitenechtelijke telg van de voormalige vulkaaneigenaar James Stevenson en Maria. Maria was de vrouw van Iufestus - de overgrootvader van de huidige corrupte burgemeester Gian-Marco – en moeder van een schare kinderen. Hoewel in het katholieke geweld van de aantallen nazaten van Maria en Iufestus, één kind meer of minder niet op zou vallen, viel het zaad van achterdocht op vruchtbare vulkaangrond, bij het aanschouwen van deze roodharige agressieve baby. De lokale overleveringen doen geloven dat Iufestus zijn vrouw uit wraak in de krater van de vulkaan heeft geduwd op een druilerige middag in september.

Deze geschiedenis had één van de zonen van Iufestus, de toenmalige burgemeester, Gian-Marco de 1ste en halfbroer van Giuseppe de 1ste, niet onberoerd gelaten. Naar goed Italiaans gebruik zal de haat van de nazaten van Gian-Marco de 1ste, jegens de nazaten van Giuseppe de 1ste, minstens tien generaties lang blijven bestaan. Op een dag zal Gian-Marco de 10de, zich afvragen waarom hij zijn tong uitsteekt tegen Giuseppe de 10de, als ze elkaar op straat tegenkomen. Tenminste als Giuseppe op het eiland

blijft, want vooralsnog stuurt de burgemeester één keer in de week een loodzwaar postpakket naar de andere kant van het eiland, welke op enkele na, allen bij Giuseppe in zijn achtertuin liggen.

De grootste reden echter voor de knorrigheid van de postbode Giuseppe, ligt in het feit dat de rossige brievenbesteller zijn beroep nauwelijks serieus kan nemen omdat elke, maar dan ook elke straat op Isola Vulcano, Strada Provinciale 178 (of Vicolo Vulcano) heet.

Floris nam zijn beroep ook niet serieus. Eigenlijk nam hij zichzelf niet serieus. Hij nam eigenlijk niks serieus. Daar was hij mee geboren, maar hij had deze karaktertrek tot volle bloei kunnen laten komen, toen hij per ongeluk internet-miljonair was geworden. Samen met twee IT-kennissen had hij een portal opgericht à la ‘word-of-the-day’. Mensen konden zich gratis abonneren op deze site, waar allerlei wetenschappelijke (kunst)geschiedenis gerelateerde feiten werden verzameld. Elke dag kreeg de abonnee een email met het weetje van de dag. Zoals ‘Hoe is Hephaestus, zoon van Zeus en Hera mank geworden’ of ‘Wat was de kleur van Julius Ceasar’s onderbroek tijdens de invasie van Engeland.’ De portal was onvermoed succesvol en bereikte 1 miljoen abonnees, in een tijd waar grif een tientje per abonnee werd afgetikt. Discovery Channel verruilde graag zijn huidige aardse stuiters met de hemelse verwachting van toekomstige omzetten. Floris en zijn collega’s hadden er geen moeite mee om ze hierbij te helpen.

Tot op de dag van vandaag schrijft Floris een ‘fact-of-the-day’ voor Discovery Channel, simpelweg omdat hij niks anders kan verzinnen om te doen. Het geld van de overname staat grotendeels nog steeds op zijn

spaarrekening, omdat hij vindt dat hij toch alles al heeft. Het vooruitzicht echter om vulkaaneigenaar te worden, spreekt hem wel aan.

Pieter was in veel opzichten het tegenovergestelde van Floris. Hij werd bezorgd geboren en zou in geval van acuut miljonairsschap gewoon een carrière hebben nagejaagd. Of vijf tegelijk, als hij op zijn noordpool zat.

3. HOMO CALCULUS

Pieter staart naar zijn spreadsheet. Een mooie carrière. Als ze me vroeger hadden gevraagd wat ik later zou willen worden, denk ik niet dat ik had gezegd: ‘Ik zou heel graag middle-manager willen worden. Ik wil graag voor alles en nog wat verantwoordelijk gehouden worden, geen echte invloed uit kunnen oefenen, het goeie voorbeeld moeten geven zonder zelf eens mijn snor te kunnen drukken, leiding geven maar ook mijn eigen werk moeten doen, invallen bij ziekte of vertrek van mijn ondergeschikten, rapporteren naar mijn meerderen en van CAO-schaal naar CAO-schaal kruipen. Lijkt me heerlijk.’

Wat heb ik nu bereikt in de afgelopen 10 jaar? Ik heb 487.932,15 euro bruto ontvangen. Daarvan heb ik 174.913,43 euro afgedragen aan belasting, sociale premies en AOW (op zich een standbeeld of een staatsbegrafenis waard). Aangezien de AOW waarschijnlijk niet meer bestaat, als ik met pensioen ga, heb ik zelf nog eens 16.360,90 euro in een pensioenverzekering gestort. Dan houden we 296.657,82 euro netto besteedbaar inkomen over.

Pieter, wat is jouw bijdrage aan de maatschappij geweest tot nu toe?

296.657,82 euro.

Ik denk dat ik daar wel mee in de hemel kom. Maar, wacht even, ik heb laatst een computer gekocht met Windows voor 1.099,50 euro. Daarvan gaat 299,00 euro naar Microsoft en iedereen weet dat Bill Gates 50% van zijn vermogen aan goede doelen geeft. Dus ik heb toch ongeveer 149,50 euro geschonken aan noodruftige mensjes in Afrika.

En wat dacht je van mijn vakantie in Mexico. Die mensen hebben het ook niet breed. Ik heb daar toch 10 keer 3.500 peso gepind. Omgerekend is dat 1.944,44 euro, waarvan ik minimaal de helft aan frijoles, Dos Equis bier en ceviche heb uitgegeven.

Over ‘‘Giving back to the Community’’ gesproken.

Wat was die andere term ook al weer? Environmental footprint. Daar had ik even geen rekening mee gehouden. Wat zou mijn environmental footprint zijn geweest de afgelopen 10 jaar?

In ieder geval 7 koeien. Pieter glimlachte even, toen hij aan die avond terugdacht.

Maar wat nog meer? Hoeveel kippen, vissen, kangoeroes, melk, melkprodukten, groente (telt groente mee?), varkens. Hoeveel benzine, kerosine, gas, electriciteit en water. Hoeveel kooldioxide heb ik uitgeademd, hoeveel vuurwerk heb ik afgestoken, hoeveel zonnebrand gesmeerd, wax in mijn haar gedaan, tanden gepoetst. Gelukkig hou ik niet van schoonmaken anders zou mijn Glorix count ook vast heel hoog zijn. Maar ik was wel mijn kleren, heb een vaatwasser en laatst nog mijn auto gewassen met het Premium Lotus programma.

Ben ik wel CO2 neutraal? Vast wel. 1.76 m lang, middle-manager, schoenmaat 42, paar vrienden, geen vijanden, geen high, geen low. CO2 neutraler dan ik, heb je ze waarschijnlijk niet.

4. HOMO SENSUS

Als er een vrouwelijke binnenste-buiten variant zou zijn van een ruwe bolster blanke pit, dan was het Daphne wel. Zacht om naar te kijken (en waarschijnlijk ook om aan te raken hoewel Pieter daar vooralsnog geen weet van had) maar van binnen vol durf, strijdbaarheid en levenslust. Eén en al sierlijkheid in haar bewegingen, of ze nu een pistoletje osseworst maakt of een biertje tapt. Als ze fietst, lijkt het alsof ze statig zittend op haar zadel bewegingloos aan je voorbij trekt. Alsof ze op een lopende band stond.

Waar de meeste mensen op weg zijn van A naar B en zichzelf geen tijd gunnen om naar de bloemetjes te kijken, heeft Daphne al een rieten mandje vol en als je haar voorstelt om iets te gaan doen, zal het antwoord in het merendeel van de gevallen, ‘wanneer of hoe laat’, zijn. Kortom een vrouwelijke versie van Wammes Waggel maar zeker geen dom gansje.

Haar leven beweegt zich ook voort, alsof ze op een lopende band staat. Het gaat automatisch. Er is geen gepland doel. Ook als je niks doet kom je ergens.

Eén van de weinige kinderen die niet ’s nachts geboren is (er moest tenslotte brood gebakken worden), liefdevol opgevoed door haar beide ouders, netjes middelbare school afgemaakt en voorbestemd om de

bakkerszaak over te nemen. De lopende band gaat langzaam genoeg om er op en af te springen en bloempjes te plukken. Concertje hier, tripje daar, kroegje zus, feestje zo. Ze kent niet veel mensen maar degene die ze kent, krijgen alle aandacht. Lief voor haar ouders en jongere broertje en bij tijd en wijle ongemeen vuilgebekt.

Een heel gewoon meisje maar daardoor tegelijkertijd heel bijzonder. Eerlijk, loyaal en begaan met het lot van andere mensen op een manier zo natuurlijk als ademen. Puur als Antarctisch ijs.

Daphne had eigenlijk maar één eigenaardigheid en dat was haar liefde voor het Hammond-orgel. Ze kon naar het geluid ervan verlangen, zoals je kon verlangen naar een espresso met een chocolaatje na een goeie maaltijd. Dit was haar verlangen in zijn mildste vorm. Er waren dagen dat het de vorm aannam van verlangen naar een geliefde die aan de andere kant van de wereld zit. Het verlangen van een uit het vreemdelingenlegioen ontsnapte soldaat die zonder kameel in de Sahara terecht is gekomen.

Zonder de klanken kon ze een hol gevoel in haar onderbuik houden, een jeuk die ze niet kon wegkrabbelen. Er miste dan iets in haar. Een bot, een orgaan, een liter bloed, een ziel. Als je met haar stond te praten in een ruimte waar muziek speelde, kon ze ineens midden in de conversatie bevroren. Haar ogen draaide dan een beetje naar boven en ze hield haar rechterwijsvinger omhoog, om de wereld stil te zetten. ‘Luister,’ zei ze dan. ‘Dat ene stukje. Dat was een Hammond-orgel. Onmiskenbaar. Natuurlijk gewoon het standaard type B3 hoor, maar wel met Leslie-boxen. Dat hoor je zo.’

Haar platenkast had ook maar één rode muzikale draad. Elke plaat waar ze ooit een Hammond-orgel in had gehoord, had ze aangeschaft. Of het nu in elk nummer

voorkwam of slechts op een enkel nummer gedurende drie seconde. Daphne kocht het. Zoals een vraatzuchtige zijn koelkast gevuld houdt uit angst om honger te lijden.

Ze stond er nooit bij stil of ze de bakkerszaak wel over *wilde* nemen. Noch bedacht ze zich, wanneer dit zou gebeuren, of het iets, en zo ja hoeveel, zou kosten, of het rendabel was en wat er allemaal bij zou komen kijken. Het is nou eenmaal moeilijk stilstaan op een lopende band.

Daphne wordt niet, ze is. Ze kan beleven in plaats van leven. Niet ordenen maar chaos omarmen. Als ze CO2 neutraal zou zijn, dan was dat volslagen per ongeluk.

5. RIPOFFAIR.COM

Naijver op Hans Island

KOPENHAGEN

Maandag

‘De strijd tussen de Deense en de Canadese autoriteiten is weer opgelaaaid na een flagrante schending van internationale territoriale verdragen door leden van een Canadese expeditie, aldus een Deense verslaggever. Het kale rotseilandje van 1,3 vierkante kilometer in de Arctische Straat van Nares is vernoemd naar Hans Hendrik die rond 1850 als vertaler deel uitmaakte van een Brits-Amerikaans team van ontdekkingsreizigers. De Deense afkomst van Hans Hendrik en de Britse oorsprong van Canada liggen aan de kern van het conflict. Tesaamen met de toekomstige strategische ligging van het eilandje tussen Canada en Groenland als de Straat door de opwarming van de aarde zal ontdooien en natuurlijk de economische betekenis van de potentiële olie- en gasvoorraden en de visvangst.’

Pieter liep anticiperend naar de telefoon toen hij dit artikel had gelezen. ‘Geweldig toch?’, klonk de stem van Floris. ‘Ik had het zelf niet beter kunnen schrijven in mijn

‘fact-of-the-day’. Sterker nog, ik denk dat ik ze vanaf nu maar in de vorm van een krantenbericht ga schrijven.’

Pieter schudde zijn hoofd meewarig. Hij was niet altijd geestelijk voorbereid op zo’n dosis enthousiasme. ‘Je weet dat het niet te koop is, toch?’

‘Ja,’ zei Floris, ‘daar ben ik me bewust van. We moeten eerst een vulkaan kopen. Je moet de lat niet te hoog leggen.’

‘Tenzij je limbo-danser bent,’ antwoorde Pieter droog. ‘Heb jij de reis naar Sicilië al geregeld, tussen al je drukke bezigheden door?’

Nu mag Floris sinds zijn fortuinlijke verkoop van zijn ‘fact-of-the-day’ klantenbestand, veelvuldig miljonair zijn geworden, geld verkwisten doet hij niet. Tenminste, niet bewust. Hij koos dan ook voor een Ierse low-cost airline die ongeveer zo betrouwbaar is als de aannemer O’Reilly in Fawley Towers. Onlangs hadden ze geadverteerd, met een in een rode bikini geklede, vrolijk glimlachende vrouw, wiens tekstballonnetje zei: “Sicilië voor slechts 9,90 euro.”

‘Fluks het internet op’. Floris mompelt graag tegen zijn computer. ‘www.ripoffair.com. Van: Düsseldorf Weeze, Naar Trapani. Enter. Geef eerst aan dat u de Algemene Voorwaarden hebt gelezen en accepteert. Ja, ja. Enter,’ klikte Floris, de eerst clou negerend.

‘Hm, 109,99 euro enkele reis. Dat is iets meer dan in die reclame. Ongeveer 100 euro meer. Belasting etc. 25,91 euro. Online check-in, 6 euro. Je zou toch zeggen dat online goedkoper zou moeten zijn. EU261 heffing 2 euro. Geen idee wat dat is,’ dacht Floris, de tweede clou in de wind slaand.

‘Dat is dan totaal 143,90 euro. Oh, dat valt nog mee. Maar niet voor een enkele reis. Totaal 296,04 euro, retour?! Per persoon?! Nou, ja, hup dan maar.’ Wild klikte Floris in zijn ongeduld door de resterende schermen. Verzekering nee, autohuur nee, hotel nee, sms confirmatie nee, extra koffer nee, speciale sport uitrusting nee, en ja voor de algemene voorwaarden nogmaals gelezen (maar nee, dus niet) en geaccepteerd. Jack de Ripoffair heeft weer meedogenloos toegeslagen.

Om zijn groeiende irritatie van zich af te schrijven begon Floris aan een nieuwe stijl fact-of-the-day.

“De eigenaar van een porseleinwinkel in Palmerston, Nieuw- Zeeland, heeft bij wijze van stunt een stier losgelaten in zijn zaak. Een verzekeringsmaatschappij had toegezegd eventuele schade te vergoeden.”

‘Hm, toch nog lastiger dan ik dacht. Nog eens proberen.’

“Luigi Ferrari is sinds gisteren de snelste spaghetti-slurper in Italië. Hij verbeterde het record-400-gram-spaghetti-eten-met-de-handen-op-de-rug, met drie seconden.”

‘Dat wordt niks. Ik zal Pieter bellen om de vluchttijden door te geven. Half zes ’s ochtends. Slangen en adders op je pad, Ripoffair!’

Half zes vliegen is vroeg. Half vijf in de rij staan voor de security van het vliegveld Düsseldorf Weeze is nog vroeger. Gelukkig konden Floris en Pieter de avond ervoor

overnachten bij de ouders van Floris, Anna en Gijsbert Broeder. Zij woonden nog steeds in het Brabantse tweelingdorpje Vortum-Mullem waar Floris zijn eerste ‘fact-of-the-day’ meemaakte:

“Wat er in gaat, hoeft er niet noodzakelijkerwijs uit te komen”.

Gelukkig was Anna een sterke vrouw en perste Floris in een paarse puntmutsvorm uit haar lichaam.

Vortum-Mullem is een lieflijk plaatsje vlak aan de Maas. Het telt rond de vijf honderd inwoners, heeft één basisschool en één kroeg aan het kerkplein met één katholieke kerk. Een plaats waar mensen nog de deur voor elkaar open houden en tijd hebben om zich op straat onledig te houden met het uitwisselen van triviale zaken.

Kortom, Vortum-Mullem’s toegevoegde waarde voor Floris en Pieter ligt voornamelijk in het feit dat het hemelsbreed slechts 10 kilometer van het vliegveld verwijderd is.

Half vier opstaan is ook vroeg. Zeker als je de avond daarvoor, of eigenlijk dezelfde avond, bent doorgezakt met Anna en Gijsbert Broeder en hun zorgvuldig opgebouwde selectie van Franse wijnen. Paarden voor de zwijnen aangezien Floris’ selectiecriteria voor een goede wijn is, of deze 13% of meer alcohol heeft en Pieter na het proeven zonder uitzondering zegt: “Hmm....lekker.”

Al knagend aan hun broodje zagen ze door het keukenraam de rode gloed van de remlampen van de taxi, die in de mistige ochtendvroegte achteruit de oprijlaan kwam oprijden. De Duitse taxi-chauffeur was precies één minuut te vroeg, wat je van een Duitse taxi-chauffeur mag verwachten. Floris was precies vijf minuten te laat, wat je van een ongeordende zorgelozerik mag verwachten en

Pieter stond zich al vijf minuten te verbijten over het stroperige broodverschalkingstempo van Floris, wat je van een berekenende planner als Pieter mag verwachten. ‘Als hij nu ook nog zijn tanden wil poetsen....’, dacht hij.

‘Nee, dat hoeft niet want we gaan zo Duitse koffie drinken,’ zei Floris direct. Pieter was zich niet altijd bewust van zijn eigen sprekende gezichtsuitdrukking. ‘Maar, ik moet nog wel even mijn golfclubs uit de achterbak pakken.’

Gelukkig duurde het ritje met de taxi inderdaad maar tien minuten. Zo waren de beide vrienden ruimschoots op tijd om, op een indringende manier, kennis te maken met de ground staff van ripoffair. Pieter had alleen handbagage, vond hij.

Ripoffair vond van niet.

De baliemedewerker, een kruising tussen een Oost-Duitse Stasi zonder zicht op promotie en een modeontwerper, liet met een verbeterd gezicht weten, dat Pieter zijn tas te groot was om handbagage te kunnen zijn. Hij zou deze dus moeten inchecken voor een bedrag van 29,50 euro. Een kleine glundering maakte zich van de Stasi meester toen hij bij weging ontdekte dat de tas van Floris ook nog eens 17 kilo, in plaats van de voorgeschreven 15 kilo, woog. Toen hij meldde dat dit 5 euro per kilo was, viel zijn oog op de golftas. Bijna grijzend concludeerde hij dat dit als ‘oversized’ bagage classificeerde, waardoor Floris niet alleen nog eens 21 euro lichter was geworden, maar dat hij ook nog in een aparte rij kon gaan staan, om deze in te checken.

Vanzelfsprekend is functievermenging in Duitsland uit den boze, dus kon Floris de extra kosten eerst bij een andere balie afrekenen. Bij deze balie stond de obese zus van de Stasi, die Floris met een norse mompel verwees naar

een rij automaten. Hier kon de bagage en het overgewicht afgerekend worden, door middel van het doorlopen van een groot aantal vervolgschermen. Het leek er echter op dat er geen keuzeoptie was voor een oversized golftas, waardoor Floris dan maar het knopje wandelwagen indrukte, waar ook 21 euro voor stond. Floris hield zich ogenschijnlijk rustig maar zijn bloed kookte. Na de betaling konden ze allebei weer achteraan aansluiten om vervolgens met angst om het hart te moeten aanzien hoe de Stasi kritisch van het betalingsbewijs naar de golftas, en weer terug, keek. Maar zelfs deze Stasi had een hart en liet ze de golftas en de tas van Floris inchecken. Vervolgens scheurde de Stasi wat in de geprinte boarding passes en plakte deze vol met stickers. Toch enigszins opgelucht sloten Pieter en Floris aan bij de security, alwaar met een meewarige blik naar de gescheurde en bestickerde boarding passes werd gekeken.

‘Uw naam staat niet afgedrukt in het hokje rechtsboven.’

‘Maar uw collega heeft ons net doorgelaten!’

‘Uw naam staat niet afgedrukt in het hokje rechtsboven.’

‘Maar onderaan de boarding pass staat het wel!!’

‘Uw naam staat niet afgedrukt in het hokje rechtsboven.’

Nog voordat Floris iets bijzonder onwelvoeglijks kon zeggen met drie uitroeptekens, greep Pieter in. Hij boog voorover om iets in het oor van de beambte te fluisteren. Ze konden doorlopen; al was dit voor Floris makkelijker gezegd dan gedaan.

Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en

bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 295/91.

Pieter las het nog eens na en glimlachte bij de herinnering. Ze hadden meer dan drie uur vertraging gehad en gedurende die wachttijd hadden ze, om in de stijl van de luchtvaartmaatschappij te blijven, een aantal pints Guinness gedronken. Ze stelden zich voor hoe het op de terugreis uit Sicilië zou verlopen. Dit bleek alleszins mee te vallen, want daar waar de Duitse ground staff zich strikt aan de ripoffair regels hielden, waren de Sicilianen pragmatischer ingesteld. De dienstdoende baliemedewerker had een hele rol fluoriserende gele stickers met het opdruk 'exception'. Niks extra kilo's, niks oversized baggage, et cetera. Gewoon een gele sticker en doorlopen.

Pieter zou het er allemaal bij hebben laten zitten, als de stewardessen hen in het vliegtuig niet met pure minachting behandeld hadden. Arbeiders in een Zuid-Afrikaanse diamantmijn hadden nog meer zin om naar hun werk te gaan. Na een schriftelijk gevecht van meer dan acht maanden had Pieter en cheque gekregen van 12,50 euro ter compensatie voor de vertraging. Na administratiekosten van de bank was hij per saldo vijf euro armer maar een genoegdoening rijker.

Het was één van de vele Don Quichotjes die Pieter streed. Van het bewandelen van de lijdensweg die "ziekenhuis kosten specificatie opvragen" heet tot een wijziging in zijn hypotheek bij "het huis dat gek maakt" tot de helpdesk van artis bellen bij het kopen van een on-line kaart. 'Er staat hier: *Het bezoekersreglement van Artis vormt een voorwaarde van uw lidmaatschap. Door lid te worden van Artis accepteert u de regels zoals opgenomen in*

het bezoekersreglement. Maar ik kan het bezoekersreglement niet op de site vinden.’ Pieter noemde het: ‘strijden tegen het systeem’ maar hij schiep heimelijk genoeg in het buiten de pas lopen.

6. DE ZEVEN DWERGEN

‘Als het vuur dooft, komen de wolven.’

‘Wat zei je Floris?’ vroeg Pieter.

‘Niks,.....niks,’ antwoorde Floris, zijn sturende blik van de golven naar Pieter verplaatsend. ‘Kom, ik zal mijn vader eens even bellen. Hij moet toch weten dat we goed aangekomen zijn.’

Gijsbert zat op de bank op het cricketveld. Dit was geen toeval, aangezien een cricket wedstrijd doorgaans ongeveer twaalf uur duurt.

‘Neem jij even op,’ zei hij tegen de man op de bank naast hem. ‘Mijn vingers zitten nog onder het struif.’

Ze hadden als opwarm oefening een potje “cricket” gespeeld. Hierbij wordt overgegooid met een rauw ei, beginnend met een afstand van tien meter en na elke succesvolle gooi en vangst, oplopend met vijf meter. Totdat iemand met een handvol eigeel het veld verlaat.

‘Ah, Ripoffair,’ zei Gijsbert als antwoord op de uiteenzetting van Floris. ‘Die hebben tenminste niet van die neerklappende beeldschermen, waar je de vluchtroute op kunt volgen. Ten eerste is het vliegtuig daarop disproportioneel groot afgebeeld, ten tweede boeit het me niet, dat het buiten -60 graden Celsius is en als laatste stoort

het me mateloos, dat het vliegtuig op een kruissnelheid van precies 39.988 voet hoog blijft vliegen. Dan ben ik geneigd om naar voren te lopen en even aan de flappen te trekken tot 40.000 voet. Kom op zeg!’

Floris nam met een lach afscheid van zijn vader maar zodra hij opgehangen had verdween deze direct van zijn gezicht. ‘Varen we eigenlijk wel goed? Ik heb het gevoel dat we al uren geleden uit Milazzo zijn vertrokken.’

Pieter pakte zijn kompas uit zijn jaszak en zei: ‘Volgens mij is Isola Vulcano ten Noord-Westen, dus het lijkt erop dat we goed gaan.’

Floris keek Pieter onderzoekend aan en vroeg: ‘Wat heb je in je andere jaszak?’

‘De 7 dwergen.’

‘De 7 dwergen....’

‘Ja, de 7 dwergen.’ Pieter haalde de plastic miniatuur poppetjes uit zijn jaszak. ‘De 7 dwergen en een kompas. Je weet nooit wanneer deze attributen van pas komen.’

‘In dat eeuwige leren jasje van je?’

‘De 7 dwergen en een kompas, in mijn all-season kalfsleren jasje. Correct.’

‘Je bent een rare snuiter, Pieter.’

‘Dat kan zijn, maar ik mompel niet voor me uit, al starend naar de golven.’ Pieter keek Floris indringend aan. Toen hij nog steeds niets zei, vroeg Pieter: ‘Hoezo, als het vuur dooft, komen de wolven?’

‘Dat zei mijn vader gisteravond. Mijn moeder was al naar bed en jij was even naar de w.c. geloof ik. Volgens mij gaan mijn ouders uit elkaar.’

‘Wat?!’ riep Pieter uit. ‘Dat kan helemaal niet. Ze gaan bijna met pensioen. Ze moeten erop uit, verre reizen maken. Genieten van het samen zijn.’ Pieter raakte verstrikt

in zijn eigen zinnen. Als er iets was, waar hij niet tegen kon, dan was het wel als zijn zorgvuldig opgebouwde droomwereld werd aangetast. Mensen gaan pas dood als ze oud zijn. Als ze ziek worden, gaan ze naar de dokter en worden ze weer beter. Iedereen is te vertrouwen en denkt aan een ander. Niemand gaat vreemd. Je komt op tijd, doet wat je belooft en je bent niemand tot last. Je doet alles voor je directe naasten. Als je iets begint, maak je het af. Iedereen is aardig voor dieren en planten en als je je soul mate hebt gevonden, blijf je de rest van je leven bij haar. Zo simpel was het. Heldere regels en waarden die Pieter rust gaven, het leven overzichtelijk en zijn beslissingen makkelijk maakten.

Ouders die uit elkaar gaan, hoorde niet in dat rijtje thuis. Dat beschadigde zijn droomwereld. Ook al viel het te repareren met een gezonde dosis ontkenning, je bleef het toch altijd zien. Pieter had natuurlijk al wel meer dingen meegemaakt die zijn droomwereld aantastten. Bazen die niet te vertrouwen blijken te zijn, vrienden die je laten zitten, mensen die hun afspraken niet nakomen, zelfs een sterfgeval. En Pieter maar repareren. Maar de reparaties worden steeds moeilijker en de beschadigingen worden scheurtjes. Scheurtjes worden barstjes en als barstjes geen barstjes blijven, dan is het leed niet te overzien.

‘Ik weet het,’ zei Floris. ‘Maar genoeg hierover,’ vervolgde hij snel. Hij was er duidelijk nog niet aan toe, om er over te praten. ‘We hebben vanavond afgesproken bij de vuurtoren van Gelso, met de eigenaar van de vulkaan, Gustavo Conti. Ik weet niet precies waarom hij daar wilde afspreken, terwijl hij in de familievilla aan de andere kant van het eiland woont. Maar het had iets te maken met een Grieks amfitheater, dat vlak bij zou liggen, of zo.’

De roestige veerboot landde met een zachte knal tegen de steigers van de haven van Porto di Levante. De Italiaanse kapitein mompelde iets onder zijn snor. Hij had zich, sinds het onfortuinlijke incident van zijn collega, voorgenomen om zich voorbeeldig te gedragen en robuust aanmeren hoorde daar niet bij. Pieter en Floris waren reeds in hun gehuurde klassieke Fiat 500 met open-rol-dak, gestapt. Pieter borg het huurcontract weer op in zijn zak. 50 euro per dag, ongelimiteerd aantal kilometers, verzekering zoals altijd onduidelijk. Wel verrassend zuinig. Ze hadden in die week maar tien keer hoeven tanken, maar dat was omdat er maar 20 liter per keer, in kon. Pieter vond het maar een raar gezicht, al die tankbonnetjes van onder de 40 euro. Dat was thuis wel anders met zijn lease-auto, waar hij 65 liter per keer ingooide.

‘Nu maar hopen dat hij het volhoudt,’ zei Pieter.

‘Ga nou niet lopen zeuren, je was er zelf bij,’ antwoordde Floris. ‘Of werd je aandacht getrokken door dat Italiaanse meisje achter de balie?’

‘Geen rood haar hè,’ zei Pieter.

‘Ouwe schot,’ schimpte Floris.

‘Nee hoor,’ verduidelijkte Pieter, ‘het was voornamelijk omdat het de enige balie in de terminal was, waar *geen* rij stond. Ik begin me nu af te vragen of daar niet een reden voor was.’

‘Je moet je eens niet zoveel zorgen maken. We gaan lekker toeren. Hier is het adres, niet verassend ligt het aan de Strada Provinciale 178, want zo schijnt elke weg hier te heten. Als jij de navigatie instelt, rij ik hem van deze roestbak af. Als de oprijklep het houdt,’ pestte Floris.

De Fiat kwam pruttelend in beweging. Hij had zich goed gehouden van het vliegveld Trapani naar Milazzo, waar de boot vandaan ging en begon nu strijdvaardig het

bergachtige eilandje te bedwingen. Pieter rolde het dak wat verder open en liet de zonnestralen op het notenhouten dashboard schijnen. Hij begon zich al wat meer op zijn gemak te voelen. Twee vrienden op een road trip in een klassieke auto. Hij voelde zich een soort - hoe zou hij het noemen - stoer eigenlijk. Zo voelde hij zich eigenlijk nooit. Trots, zelfverzekerd, slim. Maar nooit stoer. Hij nam zich voor, dit gevoel op te slaan en weer op te roepen als hij Daphne weer zou ontmoeten. Op dat moment verslikte de Fiat zich even bij de voet van de eerste heuvel en al zijn stoerheid vloeide weg via zijn middenrif. Het zou, zoals altijd, tot het midden van de vakantie duren voordat hij zich weer op zijn gemak zou voelen. Om één of andere reden herwon hij zich pas, als hij over de spreekwoordelijke heuvel van het onbekende kon kijken.

Floris wist dit. Zij kenden elkaar al van de lagere school en ze hadden menig vakantie samen doorgebracht. Vanaf het begin was Pieter moeilijk over te halen om onbezonnen dingen te doen. Hij wilde voornamelijk rustig een beetje rondkijken, eten, drinken en niksen. Zeker geen vrouwen versieren. Floris, die graag alles wilde doen, en het liefst tegelijk, betegelde zijn activiteiten op het gebied van vrouwelijk schoon en Pieter liet zich, in ruil daarvoor, de onbesuisde vermaken die Floris voor hen verzong, welgevallen. Mannen zijn niet moeilijk.

De Fiat pruttelde vrolijk voort over de Strada Provinciale 178. Ze reden rechtsom langs de vulkaan, waar de weg zich in een vallei stortte om vervolgens weer op te klimmen naar een hoogvlakte. Floris besloot flink gas te geven in de daling, om genoeg snelheid te hebben voor de klim. De 500 cc gierde vervaarlijk achter in de kofferbak, die technisch gezien eigenlijk de motorkap was. Pieter

maakte zich zorgen dat ze de klim naar de hoogvlakte niet zouden halen – voornamelijk omdat ze hun handen zouden verbranden als ze het laatste stukje moesten duwen. De snelsheidsmeter liep terug naar 50 km per uur maar het bolhoedje weerde zich kranig en het duurde niet lang voordat ze de hoogvlakte bereikten. Pieter kon zijn middenrif weer ontspannen. Hij hoopte aan het einde van de trip een six pack te hebben, door dit constante samentrekken en weer ontspannen van zijn buikspieren.

Het landschap trok voorbij, onbegroeid vulkanisch gesteente, kale rotsen met hier en daar wat gras, een enkel boompje. Van de soort dat blij is met de vruchtbare grond en maar weinig op heeft met regen, schaduw en luwte. Kortom geen plek om onroerend goed te kopen. Zowel de navigatie als Pieter lieten zich door het eentonige landschap en de warme zon, uit hun concentratie halen zodat Floris met veel enthousiasme een doodlopend straatje in reed.

‘Zijn we verdwaald?’ vroeg hij terwijl hij strak voor zich uit bleef kijken.

‘Nee, er is slechts enige verwarring ten aanzien van de precieze lokatie van de omgeving, ten opzichte van ons,’ corrigeerde Pieter.

‘Eén weg op het hele eiland en jij en je elektronische vriend laten het afweten. Mijn complimenten.’

‘Dat siert je, mijn waarde. Wat je ook zou sieren, amice, is als je dat bordje “Gelso 4 km” had gezien waar we nu praktisch onderstaan.’ Pieter gaf niet gauw zijn fouten toe als hem daarom werd gevraagd. Als men hem de kans gaf, kwam hij daar meestal zelf mee. Maar probeer het af te dwingen en hij zal het tot het einde der tijden blijven ontkennen.

7. TOREN

Gustavo Conti was een echte Italiaan. Hij stond met zijn smart-casual outfit – wit overhemd, gestevende zandkleurige broek en handgemaakte bruine leren schoenen – tegen de verweerde houten poort van het vuurtorengebouw aangeleund. Een drie-dagen-baard op een gebruinde kop, donkere ogen en achterover gekamd zwart haar. Sommige typen vrouwen zouden als een blok voor hem vallen, tot afgrijzen van andere typen vrouwen en de meeste mannen. Een zegening waar Gustavo dankbaar gebruik van maakte. Hij sprak redelijk Engels zoals de meesten op Isola Vulcano, wat op zich eigenaardig is, omdat Italianen doorgaans weigeren een taal te spreken die je anders uitspreekt dan schrijft. Dat de meeste eilanders Engels spraken, was een erfenis van de invloed van James Stevenson die dit van al zijn werknemers eiste, toen hij nog hardhandig de scepter zwaaide over zijn mijnen en wijngaarden. Als het hem uitkwam, dikte Gustavo zijn Italiaanse accent nog wat aan, wat menig vrouwenhart sneller deed kloppen en menig buitenlandse zakenman deed denken, dat hij met een dom narcistisch Italiaantje te maken had. Het tegendeel bleek waar te zijn, zoals al bleek uit het

feit dat hij Floris gegoogeld had en zijn ‘fact-of-the-day’ activiteiten had gevonden. Hij hoopte hem in een goeie stemming te kunnen brengen, door de historische waarde van de vuurtoren te laten zien en het vermoeden van een Grieks amfitheater te onthullen.

Het eigenwijze Fiatje deed zich ondertussen tegoed aan het kleine stukje hoogvlakte wat relatief plat was vergeleken met de taaie klim die hij net achter de rug had. Maar met de tweede van de drie natuurwetten van Newton had hij deze glansrijk overwonnen, Nu diende zich echter een heel ander probleem aan. De steile afdaling naar Gelso ofwel de bonuswet van Newton: De Gravitatiewet $F = G \cdot \frac{m_1 \cdot m_2}{r^2}$ Het gewicht van de motor in de achterbak en van de twee volwassen mannen drukte met alle geweld op de zijn kleine remschijfjes. Floris probeerde te voorkomen dat ze zouden gaan roken door beurtelings te remmen en weer los te laten. Aldoor in de vierde versnelling om door middel van de traagheidswet nog meer vaart te kunnen verminderen. Het middenrif van Pieter werd tot het uiterste getart. Een begin van een six pack was zichtbaar. Onwillekeurig moest hij denken aan een gedicht over de Tour de France. *De één klimt sneller dan de ander, de snelste krijgt een gele trui. Maar wie het allersnelst kan dalen, die krijgt een kist met klokgelui.* Daar werd zijn middenrif ook niet vrolijker van. Hoofdrekenen was de enige manier om zijn gedachten te verplaatsen. Als de afdaling zeven kilometer lang is en de niveauverschil 545m, wat is dan het stijgings- c.q. dalingspercentage. Dat werkte wel. Pieter werd opgeschrikt uit zijn calculatorische gedachten door een splinterend geluid en een vloek van Floris.

Ze stond onderaan de berg stil, naast een klein restaurantje, op een stuk asfalt waar de weg was doodgelopen. Floris had net de rem voor de laatste keer laten vier toen de zee voor hem opdoemde. Snel gooide hij het stuur om en raakte het achterlicht van een rode auto die daar geparkeerd stond. Floris parkeerde de Fiat een klein stukje verderop waar het zandpad richting de vuurtoren begon.

Toen Gustavo de twee mannen op het zandpad ontwaarde, gooide hij zijn Marlboro light met een overdreven krachtig gebaar, achter hem weg en liep met wijd geopende armen op hen af. Pieter had direct een hekel aan hem.

Nadat hij hen elk dubbelhandig de hunne had geschud, ging ze voor naar de ingang van het gebouw en opende de zware houten deur, die toegang gaf tot een grote zaal waar een maquette van de vuurtoren en het bijbehorende gebouw stond. Gustavo trok met een groots gebaar een hendel naar beneden, maar er gebeurde niets. Pieter, wiens ogen al snel aan het donker gewend waren, hield een stekker in de lucht en opperde, 'Dat komt toch nog akelig precies hè, met die elektrische apparaten.'

Vanaf dat moment richtte Gustavo zich voornamelijk tot Floris, hetgeen Pieter geeneens opviel omdat hij heel actief niet aan het luisteren was. Steeds liep hij weg van de twee om uit een raam te kijken, een deurtje te openen of om naar zijn telefoon te kijken of Daphne al een bericht had achter gelaten. Ze zou namelijk nog laten weten waar ze overmorgen zou zijn, zodat ze elkaar konden ontmoeten.

Toen Gustavo klaar was met de rondleiding en ze naar buiten liepen, was de schemering al bijna klaar om zijn werkzaamheden aan de avond over te dragen. Gustavo liet

hen weten, dat het nu te laat was om nog de berg op te klimmen om te laten zien waar hij vermoedde dat er nog resten van een Grieks amfitheater zouden liggen. ‘But iet ies a good place to taik the guls to when you wanna iempress them.’ Gustavo lachte zijn ‘hè- hè- hè Christophe Lambert lachje uit de Highlander en Floris lachte complottig met hem mee. Pieter probeerde zijn walging te onderdrukken. Ze zouden in plaats daarvan bij Gustavo thuis, gaan eten in de familievilla die gebouwd was door James Stevenson – Villa Stevenson, door de lokale bevolking Castello dell’Inglese genoemd.

Pieter en Floris reden achter de vreemd gevormde achterlichten van Gustavo’s – hoe kan het ook anders - rode Alfa Romeo Giulietta aan. Pieter reed want hij had geen zin om te praten, hoewel hij toch wat werd opgemonterd door het aanblik van de kapotte achterlamp voor hem.

‘Interessant toch?’ begon Floris.

‘Wat precies?’ antwoordde Pieter. ‘Kan je me even bijpraten. Ik ben de draad denk ik kwijtgeraakt tussen het moment dat hij zijn peuk op de grond gooide en ‘But iet ies a good place to taik the guls to’.

Floris had geen energie voor een discussie met een nukkige Pieter en vervolgde, ‘Wie had er ooit gedacht dat er gewoon een spaarlamp in een vuurtoren gaat. En als het echt waar is, dat hier nog resten van een Grieks amfitheater liggen, dan zijn we spekkoper.’

De Villa Stevenson staat op de rand van de hoogvlakte en kijkt uit over de vulkaan. James Stevenson had het zelf ontworpen met een bijna bovenmenselijk gebrek aan esthetisch inzicht. Het was een onbeschrijfelijk vierkant blok van twintig bij twintig meter. Met op de

begane grond deuren met Gotische bogen, op de eerste verdieping rechthoekige ramen en dit alles afgetopt met kantelen van beton, zoals je die in een pretpark over de middeleeuwen zou kunnen zien. De muren waren gestucd met slechthoudend materiaal en het leek of het enige wat het stucwerk bij elkaar hield, de afzichtelijke oud-roze verf was. De deuren en kozijnen waren gemaakt van een donkere houtsoort wat in de jaren zeventig een grote hit was, maar daarvoor en daarna, met afgrijzen werd beschouwd. De avond was reeds gevallen maar de perfect geplaatste spots wisten het geheel, in al zijn wanstaltigheid, tegen de donkere achtergrond van de vulkaan, op te lichten.

Gustavo leidde Floris en Pieter achterom, langs een reusachtig zwembad in de vorm van een druiventros, met een immense tuin eromheen. Helemaal in de verste hoek van de tuin stond een prachtige uitkijktoren verscholen in het duister dat een extra dimensie donkerte kreeg doordat ze vlak langs de spots van de villa liepen. Gustavo vertelde, dat Stevenson deze toren steen voor steen over had laten brengen uit Schotland. Zijn originele plan was, om de rest van het kasteel ook te verschepen, maar daar had de ondernemende Schot zich een beetje op verkeken. Pieter zijn ogen fonkelden en al zijn opgebouwde aversie tegen het landschap en de villa (maar niet jegens die aanstellerige Gustavo), verdween onmiddellijk.

‘Die is van jou!’ riep Floris met daverende stem terwijl hij Pieter op zijn rug sloeg. Pieter voelde al de hartelijke vriendschappelijke gevoelens die Floris voor hem had, met deze slag door zijn lijf stromen. Een vriendschap gebouwd op elkaar door en door kennen, begrijpen en respecteren. Floris kende zijn voorliefde voor torentjes in het algemeen en Schotse in het bijzonder. Als het aan Pieter lag, was de ideale plek om te wonen, een kasteel met toren

op een wit strand in Thailand waar Schots werd gesproken, de Nederlandse mentaliteit heerste en waar de keuken Frans was. Vandaag moesten ze het echter doen met een nep-kasteel, een Italiaanse familie en slechte rode wijn.

De inrichting van het kasteel was een aangename verrassing, na de brute kennismaking met de oud-roze buitenkant. De vierkante bouw van het kasteel deed een saaie symetrische binnenkant vermoeden, maar dit bleek geenszins waar te zijn. De eigenzinnige Schot had een buitengewoon gevoel voor ruimte en perspectief. Door het hele huis waren verschillende trappetjes, split-levels, achterkamers, doorkijkjes, vides en doorgangen aangebracht. Hierdoor ontstond een schier oneindige hoeveelheid aan vertrekken, elk met een eigen functie. Slaapkamers, logeerkamers, een bibliotheek compleet met een deur vol met boeken, een onledigheidskamer met een biljart en een assortiment aan gezelschapsspelen, hobbykamer, een kluskamer met psychedelisch behang, badkamer, rookkamer met open haard, bijkeuken, woonkamer en keuken. En alles getimmerd van prachtig donker robuust eikenhout. Pieter vond het geweldig. Floris had het in zijn hoofd al helemaal leeg getrokken en wit geschilderd.

Het leven van de familie Conti speelde zich voornamelijk af in een keuken die groot genoeg was om grootmoeder Conti, vader en moeder Conti, zusje Conti met haar man en twee kinderen en Gustavo zelf, aan een lange teak houten tafel te kunnen voeden. Pieter keek met een zekere vertedering naar het Italiaanse tafereel, die rechtstreeks uit een olijfoliereclame leek te komen – ook gezien de borden die daarmee gevuld waren, met aan de rand peper, zout en balsamico-azijn. De familie was hongerig want, in plaats van druk Italiaans te praten, dipten

ze stukken stofbrood in de diverse ingrediënten van het dichtsbijzijnde bord.

De keuken was bewerkt met panelen van hetzelfde eikenhout als waar het hele huis mee was betimmerd. Aan het plafond waren balken geplaatst, wiens enige dragende functie was om knoflook, worsten, vergieten, spades, lepels en ander keukengerei te kunnen accommoderen. Pieter dacht met afgrijzen aan de moord die Floris zou plegen op het karakter van deze keuken. Alles wit en een roestvrij stalen kookeiland, zulks was het voorland van dit vertrek. ‘Als hij maar van mijn toren afblijft.’

‘Zei je wat?’ zei Floris.

‘Nee, nee. Me dunkt.’ antwoordde Pieter die zich niet bewust was, dat hij zijn gedachte hardop had uitgesproken.

Gustavo nodigde hen met een breed gebaar uit, om te gaan zitten aan de kop van de tafel en nam zelf plaats aan het andere eind. Het was een vreemde familie. Grootmoeder was nog de meest normale van hen allen. Moeder Conti had het idee dat ze nog even jong was als haar jongste dochter en kleedde zich bloter dan haar lichaam kon verdragen. De jongste dochter zat, naast haar man, openlijk te flirten met Floris. Ze hield haar hoofd schuin, dan aan de ene kant en dan weer aan de andere kant, terwijl ze met haar onderlijf heen en weer bewoog, haar knieën daarbij in verschillende tijdszones plaatsend. Vader Conti zat met een afwezige blik, naar de kookbewegingen van zijn vrouw te kijken en de aangetrouwde Conti, een zouteloze man, probeerde zijn kroost op te voeden – maar omdat zijn hele lichaam een gebrek aan overwicht en energie uitstraalde, tevergeefs, dus mochten ze van tafel.

Zodra de kinderen de keuken hadden verlaten, boog grootmoeder zich nog verder voorover dan haar lichaam

reeds was gevormd en eiste zonder te spreken de aandacht op. Het was vreemd om zo'n oud Italiaans vrouwtje Engels te horen spreken maar ook zij kwam uit de arbeidersstal van Stevenson. Het was nog vreemder om te horen dat het eerste wat ze uitsprak, een vervloeking jegens de Gian-Marco's was. Het leek eerder op een routinematig opgezegd gebed voor het eten. Het onze vader op vervloekingsgebied.

Gustavo voelde zich verplicht dit uit te leggen en vertelde dat enkele generaties geleden (zijn overgrootvader had het nog meegemaakt) hun voormalige broodgever Stevenson een affaire had gehad met de vrouw van de burgemeester, Iufestus. Toen Iufestus dit had ontdekt, twijfelde hij geen moment, duwde zijn vrouw in de vulkaan en liet de bastaard Giuseppe, opvoeden door zijn verwekker, Stevenson. Al gauw werd de zorg overgenomen door de Conti's, samen met enkele andere arbeiders van Stevenson en zo onstonden er twee kampen op het eiland. Het kamp Stevenson op de hoogvlakte Vulcano Piano, inclusief de daarachter gelegen gebieden en het kamp van de burgemeester, de laagvlakte Vulcano Porto, met daartussen de vulkaan als natuurlijk grens en scheidsrechter.

Eens in de zoveel tijd, vervolgde Gustavo, scheen de geschiedenis zichzelf te herhalen en verongelukte er een vrouw in of bij de vulkaan. Dit kan natuurlijk gebeuren, maar door een wel bijzonder toevallige samenloop van omstandigheden, vond dit altijd plaats op de 40ste verjaardag van de mannelijke lijn van de Conti's, die dan ook vuil spel van de Gian-Marco's vermoedden. Floris en Pieter keken elkaar aan en vroegen zich af, hoe oud Gustavo was. 'Ik word in september 39.' zei hij met een beladen stem.

Floris zag hier een onderhandelingsvoordeel in en zei: 'Is dat de reden waarom jullie het willen verkopen?' Toen Floris begreep dat ze daarnaast om gezondheidsredenen

naar de laagvlakte wilde verhuizen, startte hij de onderhandeling.

‘Luister Gustavo,’ begon hij, ‘je hebt een oerlelijk huis, het land is dor en droog, je hebt ruzie met de buren en het stinkt hier naar rotte eieren. Die miljoen euro, die je er voor wilt hebben, gaan we dus niet doen.’ Hij pauzeerde even voor het effect. ‘Laten we het eens omdraaien. Hoeveel heb je nodig om comfortabel iets nieuws, op de laagvlakte te kopen voor de hele familie en dan nog een leuk zakcentje over te houden?’

Pieter was geen onderhandelaar en normaal zou er zich een kleine plaatsvervangende schaamte van hem meester hebben gemaakt. Nu echter schiep hij er genoeg in, om te zien hoe de arrogante Gustavo op zijn plek gezet werd door Floris en met een benepen stemmetje 500.000 euro antwoordde.

‘Dan denk ik, dat jullie frisse zeewind kunnen gaan ademen, Pieter zijn torentje heeft en ik kan zeggen dat ik een vulkaan bezit,’ riep Floris met een brede glimlach en proostte met de wijn uit, vanaf dat moment, zijn eigen wijngaard.

In datzelfde ogenblik klonk het sms signaal van de telefoon van Pieter: ‘Daphne M’. Het bloed gierde door Pieter’s lijf met als gevolg dat hij net iets te hard mee proostte en Gustavo zijn glas brak.

Deel II - Eruptie

1. SNEEUWWITJE

Daphne had vanaf het vliegveld Trapani de bus genomen naar Tonnara di Bonagia, een klein kustplaatsje in de richting van Palermo. Ze droeg een legergroene lange broek, eentje met veel zakken op de broekspijpen en van materiaal dat extreem snel droogde. Dat was precies waarom Daphne deze altijd uitkoos als ze op reis ging. Bovendien kwamen haar billen er heel goed in uit. Onder de broek, rode All-Stars en er boven een beige overhemd. Comfortabel, koel, maar ook weer precies goed, om groter dan gemiddelde borsten te verhullen en een melkwitte huid donkerder te laten lijken. Ze wist zich precies zo te kleden dat ze niet op zou vallen bij het eerste oogcontact. Maar ze won aan schoonheid des te langer je naar haar keek. Iedereen die dit deed, in de rij bij de supermarkt, in de wachtkamer bij de dokter, had het idee haar ontdekt te hebben, een onverwachte bloem in de woestijn, en voelde een pijnlijk afscheid als het wachten voorbij was. Daphne was zich hier niet van bewust, maar wilde gewoon niet opvallen.

Dat is iets, wat in Italië vrijwel onmogelijk is. Zodra je als vrouw geen zwart haar, bruine ogen en een snor hebt, ben je het spreekwoordelijke bokje. Ondanks het feit, dat ze precies wist waar ze naar toe moest en alleen een Kipling rugzakje had te torsen, zwermden de Italiaanse mannen (en zelfs een enkele vrouw) om haar heen als meeuwen om een visafslag. Met een kordaat gebaar sloeg ze de hulp om haar rugzak te dragen, of de weg te wijzen, resoluut af.

Vanaf de bushalte was het slechts enkele minuten lopen naar de bed and breakfast waar ze de komende week zou verblijven. Ver weg van alles. Alleen zij, de zon, het strand, haar boek en een heel klein dorpje, om wat te kunnen kopen of iets te kunnen eten.

Zo bracht ze dan ook de hele middag door op het strand, tot de schemer inviel. Zonder enige haast ging ze terug naar haar kamer om te douchen, om te kleden en even met haar moeder te bellen, om vervolgens te kiezen tussen de twee restaurants in het dorpje. Beide met uitzicht op de zee.

Terwijl ze naar de horizon aan het einde van de zee keek, moest ze aan Pieter denken. Normaal kon zo'n week zich in alle afzijdigheid van iedereen voltrekken en had ze aan niemand behoefte. Nu voelde ze zich wat onrustig en had ze gewild dat ze iemand had, die de 'allora's' van de gastvrouw van het restaurant mee had kunnen tellen. Ze kwam zelf op vijf en twintig, inclusief de 'allora, wilt u nog een toetje.' Nippend aan een dubbele espresso besloot ze Pieter een berichtje te sturen.

‘Allora, Pieter. Ik zit in Tonnara di Bonagia. Kom je langs?’

‘Is ze dat?’ vroeg Floris, terwijl hij op het toestel van Pieter keek. Pieter keek Floris met vragende ogen aan. ‘Ga je gang jongen. Ik ga nog wat van mijn vulkaan genieten en het papierwerk regelen met onze vriend Conti.’

‘Was dat ook geen voetballer?’ vroeg Pieter, opgelucht dat Floris geen bezwaar maakte dat hij naar Daphne af zou reizen.

‘Dat was Bruno Conti,’ zei Floris, die net iets te veel van sport wist, dan hij deed voorkomen. ‘En dan heb je ook nog Paolo de zanger en Roberto de wielrenner’

‘Oh ja. Van de Bayer ploeg. Of was het Johnson & Johnson of Pfizer of een andere pillendraaier,’ zei Pieter, die helemaal niets van sport wist en hier ook een zekere trots uit haalde.

‘Laat je die gehuurde koffiemolen wel hier. Ik heb geen zin om dat hele stuk naar Trapani, met het openbaar vervoer te moeten. Laat maar weten als het niet klikt, dan kom ik je redden. Maar aan het berichtje te zien, komt dat wel goed.’

‘Te droes waarde broodbakker. Morgen zullen wij ons treffen.’ Antwoordde Pieter.

Zo zelfverzekerd als zijn berichtje klonk, zo zenuwachtig en onzeker was Pieter nu. Ze hadden kunnen overnachten in de villa en Pieter had een kamer met uitzicht op het zwembad en kon vanuit zijn bed de toren zien. Pieter was vroeg naar bed gegaan, als een klein kind op Sinterklaasavond. Hoe eerder hij sliep, hoe eerder hij op weg kon naar Daphne. Het was blijkbaar al een tijd geleden dat hij nog in Sinterklaas geloofde, want anders had hij zich wel herinnerd dat dit geen enkele zin heeft. Hij lag opgefokt in zijn bed, zijn hart klopte in zijn keel. ‘The thrill of the thought that you might give a thought to my plea’ van Frank Sinatra ging door zijn hoofd. Het was ondertussen ook ‘the wee small hours of the morning’ geworden en er restte Pieter niks anders, dan zijn beproefde methode om zichzelf in slaap te rekenen. Hoeveel had hij aan vakanties uitgegeven, hoeveel ben je gemiddeld kwijt aan boodschappen, als je een 5-pak Zwaluw lucifers koopt,

hoeveel is dat per lucifer. Pieter zakte vrij snel weg en zijn oogleden kwamen niet meer omhoog, zelfs niet om nog eens te kijken naar het silhouet, dat voorover gebogen aan een tafel voor het raam van de torenkamer te zien was.

Pieter keek naar zijn Ustica-line ticket. '16 euro: Vulcano – Milazzo. Dat is eigenlijk voor niks als je het per kilo staal uitdrukt.' Hij had de ochtendboot genomen. De eerste vaart was pas om vijf over acht. Als het aan Pieter had gelegen, was hij direct afgevaren toen hij om zes uur wakker was geworden. Nu was hij om zes uur de villa uitgeslopen en stond hij om half zeven voor het dichte loket van de Ustica ticket office. Het kriebelde Pieter overal en elk obstakel tussen hem en Daphne, maakte de kriebel heviger. Het zou een lange dag worden. Al was het alleen maar omdat de trein er minstens vijf uur over zou doen.

Genoeg tijd om het malende brein vrij spel te geven. Hoe zou hij de ontmoeting uitvoeren? Zorgen dat hij casual tegen een muur aangeleund, stond te wachten, tot ze haar bed and breakfast uitkwam. Jammer dat hij niet rookte. Op haar af hollen en in de armen sluiten? Of wachten tot zij *hem* zag, terwijl hij veelbetekend met iets anders bezig was. Of zich toch maar weer laten overvallen door het moment en onhandig, 'Hé, ik hier?' zeggen. Pieters brein speelde de trailers van de toekomst af. Samen uit eten, een discussie over Bommel, ontmoeten van haar ouders, haar rug insmeren, voorzichtig kijken hoe niet-bruin ze onder haar bikini broekje was, dansen in zijn stamkroeg in Amsterdam, de bakkerij opnieuw verven. Soms leek het, alsof het al echt gebeurd was. Toen het brein probeerde een voorstukje van hun trouwerij, hun twee dochters en Daphne die voorovergebogen, door het raampje van de oven keek en nog verrassend strakke billen had voor iemand van veertig,

begon de hoofdfilm. De roestbak raakte, net als de heenreis, de kade met een klap. Pieter bracht zichzelf weer in focus en holde – iets waar hij normaal een hekel aan had – naar het treinstation, om de trein van negen uur naar Palermo te pakken. Het zou een hele lange dag worden.

Al boemelend pakte zijn onbewuste de stukjes vooruitblik op zijn mogelijke toekomst weer op. Hij zag Daphne in een prachtige jurk voorbij schrijden. Tussen de stoelen van de genodigden door. Teveel lege plekken naar zijn zin. De lege plekken van zijn vroegere vrienden die hem de rug hadden toegekeerd na de gebeurtenissen in Australië. Misschien had hij iets te autistisch gereageerd op wat daar was voorgevallen. Een aantal dingen gedaan die moeilijk uit te leggen waren, moeilijk te begrijpen waren. Zeker als je hem er niet naar vroeg. Maar zoals dat blijkbaar gaat, hadden zijn vrienden zijn uitleg niet nodig en kleurde zelf het plaatje vanuit hun eigen belevingswereld. Het contact brokkelde geleidelijk af en de vriendschap stierf een langzame dood zoals een kwikvergiftiging.

Gelukkig kon Pieter de meest ingrijpende gebeurtenissen in zijn leven, naar het verste krochtje van zijn geest verbannen. Laat staan, hoezeer schokkend als zij moge zijn, is een Italiaanse openbaar-vervoer-ervaring, geen uitdaging voor Pieter en tegen de tijd dat hij uit de bus stapte, in Tonnara di Bonagia, was hij de hele dag al weer vergeten.

Hij zag haar direct. Ze zat op het terras van de lokale kroeg met haar rug naar hem toe. Haar blote voeten op de rand van de stoel tegenover haar, alsof ze een plekje voor hem vrij hield. Pieter naderde haar zachtjes, zijn brein koortsachtig afspeurend naar een gevatte opening.

‘Als je me wilt besluipen, dan moet je met de zon in je rug op me af komen,’ was ze hem voor.

Pieter was opgelucht dat hij zich om de opening geen zorgen meer hoefde te maken. ‘En tegen de wind in. Volgens mij ruikt alles aan me, naar rotte eieren.’

Daphne stond niet op maar strekte haar nek uit richting Pieter, om een paar welkomstzoenen in ontvangst te nemen, hetgeen Pieter zich geen twee keer liet uitbeelden. Toen hij zich voorover boog om haar op de wangen te kussen, gleden zijn ogen over haar bikini-topje en hij schraapte zenuwachtig zijn keel.

‘Zwavel op mijn longen geslagen,’ legde hij uit.

‘Vertel me alles,’ zei ze.

Pieter vertelde alles. Van de affaire tussen Stevenson en de vrouw van de burgemeester, de resulterende vete tussen de twee kampen op Vulcano, de zwoegende postbode Giuseppe – nazaat van de bastaardteltg van die affaire – en zijn eeuwigdurende pakjesstrijd met de huidige burgemeester Gian-Marco. De rijke historie van de villa Stevenson, het zwembad, het torentje en de familie Conti die geplaagd werd door verdenkingen van de onverkwikkelijke eindes van een drietal vrouwen, alwel in de krater van de vulkaan.

Daphne luisterde aandachtig, maar toen Pieter gestopt was met praten zei ze: ‘Ja, maar ik bedoel, vertel me alles.’

Pieter keek haar niet begrijpend aan. ‘Ik bedoel vertel me alles over jezelf!’

‘Ah zo,’ zei Pieter. ‘Nou,’ - hij ging rechtop zitten, alsof hij een voorleesbeurt in de klas had gekregen – ‘ik ben Pieter Portenge, 32 jaar. Ik ben opegegroeid in Leiden, heb gestudeerd in Amsterdam en werk nu als manager bij –‘

‘Stop,’ zei Daphne terwijl ze haar wijsvinger zachtjes op Pieter zijn neus drukte. ‘Ik bedoel, vertel me alles. Zoals, soms zou ik willen dat mensen eens wat beter naar elkaar zouden luisteren. Maar dan echt luisteren en niet alleen maar horen om te kunnen kijken, waar een aanknopingspunt zit om je eigen verhaal te kunnen vertellen. Het zou ook fijn zijn als mensen zich beter in een ander zouden kunnen verplaatsen. Dat helpt iedereen volgens mij. Stel je maar eens voor dat je die ander bent. Dan kom je tot een heel ander inzicht. Daarnaast vind ik pompoenpittenbrood, het allerlekkerste brood dat er is. Ik vind dat iedereen dat zou moeten proeven. Daarom verkoop ik het gewoon tegen kostprijs. Ik vind aapjes over het algemeen leuk, vooral die Meneer Nielson van Pippi Langkous, maar ik hou niet van bavianen. Die zijn me een beetje te bijterig. Ik lees alleen de krant van zaterdag, en dan op zondag, want door de week kom ik er niet aan toe. Mijn rechterborst is net iets groter dan mijn linkerborst. Ook al heb ik rood haar, ik verbrand haast nooit in de zon. Ik heb een paar vriendjes gehad maar de man voor het leven zat daar nog niet bij. Vroeg opstaan ben ik gewend, maar laat naar bed gaan, kan ik nog beter. Zoiets. Dus,’ zei ze, en keek hem uitnodigend aan.

Pieter begon opnieuw. ‘Ik heb een hekel aan Belle. Die van het beest. Die andere vind ik allemaal prima, Tiana, Ariël, Mulan, Jasmine, Assepoester, Doornroosje, Sneeuwvitje, Pocahontas, Rapunzel. Tiana is een beetje vergezocht, Rapunzel is een beetje suf en Pocahontas verreweg de leukste - misschien is dat, omdat ze het schaarst gekleed is. Maar aan Belle heb ik een hekel. Ze heeft iets onbetrouwbaars over zich. En het verhaal is ook buitennissig met zijn straf elementen die buiten alle

proportie zijn. Je dochter kwijtraken omdat je bloemetjes hebt geplukt. Wat een onzin.’ Pieter werd oprecht geïrriteerd.

‘Een goed begin,’ zei Daphne. ‘Wel een beetje vreemd. Waar komt dat zo vandaan?’

‘Ik heb een nichtje van zes,’ verklaarde Pieter. ‘Een paar jaar geleden probeerde ik haar het verschil tussen gisteren, vandaag en morgen uit te leggen. Ik was toevallig sinaasappels aan het persen. De uitgeperste links van me, degene die ik aan het snijden was, recht voor me en de hele sinaasappels rechts van me. Kijk, zei ik, die ik aan het snijden ben is vandaag. En als ik er mee klaar ben, is diezelfde gisteren geworden. En die daar, die is morgen, want die moet ik nog snijden. Gisteren wordt steeds meer, vandaag is er altijd maar één en hoeveel morgen je hebt, kan je niet goed zien, maar dat worden er steeds minder. Toen keek ze me aan met hele grote ogen en vroeg of ze een snoepje mocht.’

Ondertussen was het hele terras volgestroomd en vervolgens weer leeggedruppeld, Pieter en Daphne hadden daar weinig van gemerkt. Ze gingen volledig op in hun conversatie en elkaar. Pieter zwom in de prachtige groene ogen van Daphne en het water was heerlijk warm. Tot opeens iets in het water hem prikte en tegen hem zei, ‘Je hebt nog geen hotel geboekt.’

‘Shit, ik heb nog geen hotel geboekt.’

‘Ik heb een prachtige hangmat op mijn balkon. Zo een heb je nog nooit gezien. Het heeft een soort deken die je erover heen kan slaan en dicht kan ritsen, tegen de muggen. Kunnen we daar nog even verder kletsen want ze beginnen hier een beetje al te opzichtig heen weer te schuifelen.’

‘Oh kan dat? Wat fijn,’ zei Pieter. ‘Daar was ik helemaal niet op uit, moet je weten, maar we zaten zo fijn te praten dat ik het echt helemaal vergeten ben. Dat is absoluut niets voor mij. Hier, laat mij in ieder geval betalen.’

Ze stommelden samen naar de overkant van de straat, waar haar bed and breakfast was. Daphne gebruikte de sleutel van de achterdeur om binnen te komen. Precies zoals de eigenaresse haar had geïnstrueerd; voor als het laat zou worden. Ze had nog geantwoord dat laat worden er waarschijnlijk niet in zou zitten. Toch enigszins bezwaard om zo laat en met z’n tweeën binnen te komen, liepen ze extra voorzichtig de trap op en maakten dus meer lawaai dan normaal.

‘Sssshht,’ giechelden ze tegen elkaar. Er is iets met verplicht stil zijn. In deze stemming rolden ze allebei de hangmat in.

‘Zo, dus jij bent een geboren Amsterdamse,’ zei Pieter. ‘Ben je ook zo Amsterdams bijdehand? Net als je klanten?’

‘Jij was tot nu toe de leukste, met je opmerking dat het belletje op de verkeerde plek hing.’

Dat verraste Pieter. Hij had gedacht dat die opmerking aan haar voorbij was gegaan. Hij wist zich even geen houding te geven en keek haar alleen maar aan. Ze lagen naast elkaar in de hangmat, hun lippen slechts enkele millimeters van elkaar verwijderd.

Pieter zoende Daphne voorzichtig en Daphne zoende voorzichtig terug. Ze vielen in slaap met de lippen tegen elkaar aan. Alsof het altijd zo was geweest.

Ze werden gewekt door de kou, nog steeds met de lippen tegen elkaar aan.

Daphne fluisterde tegen Pieter: 'Blijf je vandaag ook?'

Pieter knikte: 'Als je dat goed vindt.'

'Mooi,' zei Daphne, 'dan is dit onze tweede date. Dan kunnen we vrijen.' Terwijl ze dit zei, maakte ze met één gebaar haar bikini-topje los en bevrijdde de stevige borsten, die Pieter de hele vorige avond aan hadden zitten staren. Ze trok zachtjes Pieter zijn broek naar beneden en wuurde daarna haar eigen broekje uit. Pieter was zo hard als de ochtend en Daphne had blijkbaar heel fijn gedroomd, want ze gleed moeiteloos over Pieter zijn penis heen. Ze bracht de hangmat met een zetje in beweging en het heftige effect van de zijwaartse beweging verbaasde hen allebei. Intens schokkend, kwamen ze klaar. Daar was de hangmat niet op gebouwd.

'Dat kan dus?'

'Ja blijkbaar,' zei Pieter bellend op het balkon tegen Floris.

'Een gekneusde piemel?!'

'Nou ja, ik zat nog in haar, toen we vielen.'

Floris hield zijn knieën als een automatische reactie tegen elkaar aan geklemd. 'Doet het pijn?'

'Gaat nu wel weer. Ik hoop wel dat het snel overgaat, want ik blijf hier de rest van de week, als het aan mij ligt.' Daphne lag binnen in bed en glimlachte met haar ogen dicht, toen ze dit hoorde. 'Hoe ging het met de Conti's?'

'Heel goed. Ze zijn gisteren de wijnkelder ingedoken en blijkbaar kan deze wijngaard heel acceptabel bocht produceren. Het blijft alleen een heel schichtige familie. Ik heb steeds het gevoel dat ze iets verbergen.'

‘Waarschijnlijk het bonnetje van de Gall & Gall.’

‘Hoe gaat het bij jou dan?’

‘Geweldig, ik sta te springen van geluk. Hosanna in den hoge. Ik moest je even bellen. Ik sta nu op het balkon, waar de voormalige hangmat was en kijk aan de ene kant uit over de Middellandse Zee en aan de andere kant, over een kamer met een bed met daarin Daphne die op haar zij ligt, het laken dat plakt aan al haar rondingen. Om het bed heen, al onze kleren, mijn tas, haar Kipling rugzakje en twee paar All-Stars.’

‘Jullie zijn voor elkaar gemaakt,’ concludeerde Floris. ‘En dat zeg ik niet om de All-Stars maar om de Kipling rugzak.’

‘Hoezo?’ vroeg Pieter.

‘Hoe heet die schrijver van dat gedicht, wat jij zo mooi vindt, ook alweer?’

‘Alfred, Lord Tennyson.’

‘En wat is je favoriete film?’

‘Highlander!’

‘Precies, en die van Daphne?’

‘Geen idee.’

‘Vraag eens.’

‘The Man who would be King,’ antwoordde Daphne zonder te aarzelen.

‘Je moet weten, Pieter,’ doceerde Floris, ‘dat men zegt, dat alles met elkaar verbonden is. En men zegt dit, omdat alles inderdaad met elkaar verbonden is. Logisch. James Stevenson, mijn voorganger in vulkaan-bezit, was een Schot en jouw Schotse ‘Highlander’ voorliefde kennen we allemaal. Dan komt Stevenson ook nog eens uit dezelfde tijdsperiode dat het Huis Bourbon uit elkaar viel (daarom kon hij het zo goedkoop krijgen, de kniepert) wat ook de tijd was dat het Ottomaanse rijk uiteen viel en er een oorlog

in de Krim gevochten werd. En wie heeft daar een gedicht, genaamd ‘‘The Charge of the Light Brigade’’ over geschreven? Precies, jouw Alfred, Lord Tennyson. En wie heeft daar 40 jaar later een vervolg op gemaakt om te protesteren tegen – toen ook al – hoe ze met oorlogsveteranen omgingen? Precies, Rudyard Kipling! Van het rugzakje, maar ook toevallig de schrijver van ‘‘The Man who would be King’’, besloot Floris zijn uiteenzetting.

‘Wow,’ zei Pieter gemeend onder de indruk. Hij was altijd onder de indruk van Floris zijn schier onuitputtelijke triviale kennis. Ook al was hij al sinds jaren een trouw lezer van de ‘fact-of-the-day’ mails.

Hij draaide zich om richting Daphne, terwijl hij zijn telefoon in het hoesje stopte. Ze was nu echt wakker en zat rechtop tegen een stapel kussens geleund. ‘Goeiemorgen,’ zei Pieter, ‘lekker geslapen?’

Daphne rekte zich uit en antwoordde: ‘Heerlijk, ik droomde over een hele grote taart waar je van kon blijven eten, zonder misselijk te worden.’

Pieters hart glimlachte bij het horen van deze uitspraak. Zij was het! Zonder twijfel.

Pieters kneuzing herstelde iets langzamer dan hij hoopte maar gelukkig had de val uit de hangmat, Daphne inwendig ook niet onberoerd gelaten. Dit was slechts een klein spatje op het witte vel van hun geluk. Ze waren volkomen tevreden met opstaan, douchen, ontbijten, koffie drinken, voorzichtig vrijen, op het strand liggen, praten, eten en slapen. Ze konden zich niet voorstellen hoe ze ooit nog van elkaar gescheiden zouden kunnen worden. Fysiek niet en geestelijk al helemaal niet. De verslaving was

compleet. De schreeuw om endorfine was niet aflatend. Dit moest nooit anders worden. Dit kon nooit voorbij gaan.

De laatste dag werden ze opgehaald door Floris, in de Fiat 500. Door een verrassend uitblijven van de Italiaanse bureaucratie, had hij alles officieel kunnen regelen met de Conti's en was hij nu ook, in rechte, eigenaar van een vulkaan, een vervallen wijngaard en een villa met een zwembad en een torentje. Het uitblijven van de Italiaanse bureaucratie liet zich in dit geval nader uitleggen als het uitblijven van de alomtegenwoordige interventie van de Gian-Marco familie. Als burgemeester van Vulcano waren Gian-Marco's ogen en oren overal en hij zou het niet nalaten om het de Conti's – binnen de grenzen van de wet – zo lastig mogelijk te maken. Paspoorten of rijbewijzen lieten de Conti's al sinds jaren verlengen op het vasteland uit vrees deze documenten voor langere tijd kwijt te raken. Vergunningen werden niet of pas na een jarenlange strijd verleend, laat staan dat een onroerend goed transactie zonder enig gevecht zou kunnen worden voltrokken. Gustavo had echter in de knorrige postbode Giuseppe en trouwe bondgenoot die buitengewoon behendig was in het open stomen van poststukken en hij kon hem dan ook vertellen dat Gian-Marco in mei met zijn familie op vakantie zou gaan en de onderbezetting van het gemeentehuis opgelost had met onervaren stagiairs. Gustavo zag zijn kans schoon en drukte de transactie met Floris binnen één week door de officiële kanalen. Hij had als het nodig was, ook nog wel onder de vijf ton gezakt om geen tijd te hoeven verliezen.

Floris was blij Pieter weer te zien en verheugd Daphne te kunnen ontmoeten, van wie hij beslist onder de

indruk was, en hij complimenteerde Pieter middels een omhoog gestoken duim. Hij was ook blij dat hij zich alleen de laatste dag bij hen had gevoegd, want hij werd al snel onwel van de schaamteloze klefheid van het stel.

2. HET VOELLEN

Hoe vaak waren ze op vakantie geweest sinds die magische week in mei? Het was alsof hun leven er vanaf hing. Of leek het maar zo vaak omdat ze altijd maar kort weg konden vanwege de bakkerij. Daphne durfde de zaak wel aan haar moeder over te laten maar niet langer dan een week, omdat ze vond dat haar moeder eindelijk wel eens mocht uitslapen, na bijna een leven lang vroeg opstaan. Bovendien zou ze nog vaak genoeg een beroep op haar willen doen, als ze kindjes zouden krijgen.

In de zomer waren ze een aantal keer naar Vulcano gegaan om Floris te helpen met het opknappen van de villa en het torentje. Het was voornamelijk het opknappen van het torentje aangezien Floris, zoals verwacht, de hele villa van binnen had laten strippen en de buitenkant hagelwit had laten verven. Hij had in Gustavo een kundig klusjesman gevonden, zodat de afwerking binnen gestaag vorderde. Pieter had het met pijn in zijn hart zien gebeuren (ook dat Gustavo regelmatig over de vloer kwam trouwens) maar het eindresultaat viel hem geenszins tegen. De hele villa ademde een nieuw elan uit, vrij van alle historie en familievetes.

Hoe anders was het, met het torentje waar Pieter met Daphne aan de slag mocht. ‘Wat een knappe man die Gustavo,’ zei Daphne terwijl ze enkele spinnenwebben wegsloeg met haar hand.

‘Knars,’ deed Pieter en praatte erover heen met een passende strofe uit *The Lady of Shalott*, terwijl hij dichterbij uit het raampje keek.

A bow-shot from her bower-eaves,
He rode between the barley sheaves,

The sun came dazzling thro' the leaves,
And flamed upon the brazen greaves
Of bold Sir Lancelot.
A red-cross knight for ever kneel'd
To a lady in his shield,
That sparkled on the yellow field,
Beside remote Shalott.

De binnenkant van het torentje was niet veel anders dan een trap omhoog, die uitkwam in een soort kast. De kastdeur gaf toegang tot één vertrek waar een bed van 1.40 in paste en daarachter een tafeltje met twee stoelen. Op de tafel stond een koperen schemerlampje en vanaf de tafel keek je uit op de achterkant van de villa en daarachter de vulkaan, met aan beide kanten de Middellandse zee. De linkerzijde van de ‘kast’ had een primitief wastafeltje en langs de rechterkant was een wc geplaatst die uit het zicht was als de kastdeur open stond. De hele muur rond was afgetimmerd met de resten van de eikenhouten planken, die in de villa gebruikt waren – waarschijnlijk als isolatie en een handige plek voor haken waar bijvoorbeeld kledingstukken aan gehangen konden worden. Bovenop de ‘kast’ was nog een kleine ruimte om spullen op te slaan. Als je op het bed stond dan kon je daar net bij, alsook bij een koordje dat een vlizotrap openende die toegang gaf tot het dak en de kantelen van de toren.

Pieter keek goedkeurend rond. Hij zag zichzelf al belangrijke dingen doen aan het tafeltje – hij had een stille wens om een boek te schrijven over Schotse whisky's vanuit een historisch perspectief, of anders gewoon de administratie te doen op deze inspirerende plek.

Daphne trok het laatje open van het - nu al belangrijke - tafeltje en zag daar wat vergeelde

krantenknipsels in liggen met de datum erop geschreven. Ze zagen er te oud uit om acht op te slaan, maar toen Pieter de bovenste oppakte, merkte hij toch een paar Italiaanse woorden op, die hij meende te herkennen. ‘‘Incidente, morte, moglie’’. Nieuwsgierig geworden nam hij de andere twee in de hand. Weer dezelfde of soortgelijke woorden. En elke keer een groot aantal jaren tussen de data van de krantenknipsels. 3 mei 1910, 7 juli 1940, 8 september 1975. Vastberaden om niet in de sprookjes van de Conti’s te geloven, legde hij de papiertjes achteloos terug in de la, waarbij hij achterin de lade een hedendaags condoom in verpakking zag liggen. Zonder iets te zeggen wurmde hij direct de matras het raam van het torenkamertje uit. Het landde met een plof naast Gustavo die het zwembad met een schepnet aan het schoonmaken was.

‘Gerechtigheid,’ dacht Pieter.

‘Hij had zijn nek wel kunnen breken. Wat zou je doen als ik dat was geweest?’ vroeg Daphne plotseling aan hem.

‘Ik zou ontroostbaar, zijn omdat ik denk dat ik nooit meer iemand als jou tegen zou komen. Het torentje zou een levensgrote gedenksteen worden en ik zou elke dag van mijn leven om je rouwen. En jij.’

‘Ik ook,’ antwoordde Daphne zonder twijfel. ‘Hoewel ik wel denk, dat ik op termijn wel iemand anders zou vinden. Ik ben nog jong en zou heel graag kindjes willen.’

Een mix van emoties maakte zich van Pieter meester. Hoe kon ze hem verlaten, ook al was hij dood. Het idee dat er al één of andere hitsige Italiaan in de coulissen van zijn aankomende verscheiden stond te wachten, beviel hem niet. Aan de andere kant, ze had natuurlijk wel een punt. Ze was nog maar net 23 geworden. En aan de andere

andere kant, zei ze nou dat ze graag kinderen met hem wilde hebben? Maar het enige wat hij tegen Daphne zei was: ‘Laten we naar het dorp gaan om wat schoonmaakspullen te kopen.’

En natuurlijk die keer in Schotland. Een barrekening van meer dan 197,20 euro met z’n tweeën. Ze waren in het plaatsje Drumnadrochit geweest op zoek naar het monster van Loch Ness. Vreemd genoeg was het beest er net niet toen zij een wandeling langs de oevers maakten. Na een paar uur wandelen gaven ze de zoektocht op en waren ze, tot op het bot vernikkeld, de eerste pub ingedoken die ze tegenkwamen. Ze gingen aan de bar zitten en bestelden twee biertjes. Terwijl ze klappertandend en neusophalend, opwarmden, raakten ze in gesprek met de barman die hen een bizar verhaal vertelde.

Een aantal eeuwen geleden leefde er een visser met zijn vrouw, op de plek waar nu de pub was. Ze waren al sinds hun 16de bij elkaar en als je het aan de lokale bevolking had gevraagd, was er geen vriendelijker en hechter stel in het hele dorp te vinden. De deur stond altijd open en op de één of andere manier, verkochten zij de lekkerste vis van iedereen die het Loch Ness beviste. Of dit nu kwam door de bijzondere relatie die de visser met het Loch Ness had of door de betoverende glimlach van zijn vrouw, dat wist men niet. Feit was wel dat iedereen, hen een warm hart toe droeg en met enige jaloezie naar hen keek als ze hen zagen lopen – altijd hand in hand, zelfs na 20 jaar.

Toen een groep losgeslagen Engelse soldaten, het plaatsje binnen waren gevallen, zijn vrouw hadden verkracht en haar keel hadden opgesneden met een fileermes, was zijn ziel gescheurd. Hij had haar ziellose lichaam opgetild en liep, dwars door het dorp, naar de

steiger in de haven, zonder ook maar één woord te zeggen. Iedereen die hem zag lopen, stond als aan de grond genageld en voelde zijn pijn. Ze volgden hem met hun ogen, in zijn gang naar het einde van de steiger. Daar stond hij minstens een uur lang, bewegingloos, gehuld in stilzwijgen, met zijn vrouw in zijn handen. Wat ze nog aan bloed had, druppelde langzaam in het Loch Ness.

Het volgende moment was hij weg. Slechts de kringen in het water waren er getuige van dat er iets gebeurd was. Niemand had iets gezien, maar men neemt aan dat het monster gehoor had gegeven aan het stille verzoek van de visser en hem naar beneden had gesleurd.

Normaal gesproken had Pieter dit verhaal afgedaan met ‘goedkope toeristenpraat’, maar nu was hij geraakt. Hij begon te voelen.

De barman liet hen daarop diverse Schotse whisky’s proeven en accepteerde slechts biertjes als tegenprestatie. Teleurgesteld dat ze hun geld niet aan de barman konden besteden, besloten ze de hele kroeg maar een rondje te geven, waarop iedereen in het Schots met hen proostten: ‘Slainte Mhath’. Vervolgens duurde het tot sluiten voordat ze dat uit konden spreken (slaandji waah). Ze waggelden om een uur of vier in de ochtend naar hun bed and breakfast, waar Pieter met hun kamersleutel de voordeur probeerde te openen. Door het vergeefse gemorrel was de eigenaresse wakker geworden en liep in peignoir op voordeur af, waar Pieter intussen op z’n knieën voor het slot zat. Als betrapte schoolkinderen, vreesden ze een tirade maar die bleef uit. In plaats daarvan, wenste de eigenaresse hen een goeie nacht en beloofde de volgende ochtend een hartig ontbijtje voor ze te maken.

Tijdens het ontbijt belde Floris, die vroeg of ze een foto van het geboortehuis van de schrijver van Jekyll en

Hyde, en tevens inspiratiebron van Kipling, Robert Louis Stevenson, konden maken. Hij vermoedde dat James Stevenson zijn oudere broer was en dus wilde hij daar een fact-of-the-day over schrijven.

Dat was geen enkel punt want ze vlogen toch terug vanuit Edinburgh. Bovendien waren ze in een goeie bui, want de single malts hadden geen echt desastreuze uitwerking gehad en daarnaast was Daphne de dag begonnen met een dansje.

‘Wist je dat het echt helpt, als je ’s-ochtends humeurig wakker wordt?’

‘Wat?’

‘Begin de dag met een dansje, begin de dag met een lach. Zingen en een dansje maken en glimlachen. Doe maar eens.’

Pieter stond op en deed naast zijn bed een dansje en zong glimlachend het refrein. ‘Verdomd,’ zei hij, ‘je hebt gelijk!’

Na het ontbijt waren ze weer in bed gaan liggen want single malt heeft een venijnige uitgestelde werking. Misschien is het ook wel een afrodisiacum met uitgestelde werking, want ze hadden allebei enorme behoefte aan seks toen ze wakker werden. Pieter lag hijgend bij te komen op Daphne toen ze in zijn oor zei, ‘Denk je wel eens aan iemand anders als we vrijen?’

Pieter rolde van haar af en zei, ‘Nee, natuurlijk niet.’ Voor hem was seks een bezegeling van hun samenzijn, een bekrachtiging van hun liefde, een bevestiging van hemzelf, verbondenheid, passen bij elkaar, passen in elkaar, lusten naar je partner, gelijk zijn, thuis zijn. Hij kon zich daar dan ook geen andere voorstelling van maken. Naast een meester in nare dingen verbannen was hij ook een meester in zijn eigen normen en waarden scheppen. Dat gecombineerd met

een beperkt inlevingsvermogen, maakte Pieter af en toe moeilijk te bezeilen.

Pieter wilde dan ook niet weten of Daphne wel eens aan iemand anders dacht tijdens het vrijen. Dit zou zijn hele stelsel van normen en waarden op zijn kop zetten. Iets waar hij niet mee om zou kunnen gaan. Hij ging dus, als altijd, niet verder op het onderwerp door.

Of toen ze naar Parijs waren gereden en midden in het Quartier Latin een hotel hadden gezocht. ‘Kan ik de auto hier parkeren?’ had Pieter gevraagd aan de man bij de receptie van het hotel. ‘Mais, bien sur!’ zei hij en dacht waarschijnlijk tegelijkertijd: ‘Dat kan wel maar of het mag is iets anders.’ Toen ze terugkwamen van het terras waar ze een vergelijkend warenonderzoek hadden gedaan tussen Ricard, Pernod en Pastis 51, bleek de auto te zijn weggesleept. Ze waren in opperbeste stemming, want ze hadden net nog geproost op hun 1 jarig samenzijn. ‘Moge het voor altoos zoo blijven,’ had Pieter uitgesproken. ‘En zo is het. Alleen niks is voor eeuwig helaas,’ antwoordde Daphne waarop Pieter met een bleke neus de rekening vroeg.

De vriendelijke receptionist was zich van geen kwaad bewust en adviseerde dat het raadzaam was om cash geld mee te nemen naar het politiebureau in Noord-Parijs, waar de auto waarschijnlijk zou staan. Ze namen de metro naar Gare du Nord, waarna ze nog een stevig stukje moesten lopen. Dit stemde hen tot tevredenheid want het gaf de gelegenheid om de metrolucht van urine en zweet, gemaskeerd door goedkope parfum, uit hun neusvleugels te laten waaien. Aangekomen bij het bureau, zagen ze de auto al staan op het terrein. Ze hadden er een touw omheen geknoopt – tegen inbraak, zo wisten ze hen mede te delen

door het glazen luikje, waar ze konden betalen. Ze vroegen hem of hij in drugs handelde, omdat hij uit Amsterdam kwam en 164,90 euro cash betaalde. Dat zou natuurlijk een kwalijke zaak zijn maar het glazen luikje laten beslaan van de drie glazen pastis die hij genuttigd had en vervolgens autorijden, was duidelijk geen probleem.

Inclusief Portugal, Barbados en IJsland hadden ze 10.735 euro uitgegeven aan vakanties. Gelukkig kreeg Pieter een goeie bonus bij Vodafone. Hij was hoofd van een corporate account team en had zeker vier hele grote klanten binnen gehaald en dat werd rijkelijk gewaardeerd. Er wordt bij Vodafone gekeken naar de 'life time value' van een klant en dat kan flink oplopen, als je hem kan binnenhouden. Pieter wist dit. Hij was zelf al sinds 24 januari 1998, een trouwe klant van Vodafone en had tot en met nu, voor 12.732 euro verbeld. Pieter kijkt naar zijn treinkaartje, 12 december 2005 Amsterdam Centraal - Maastricht, retour, en denkt terug aan zijn sollicitatiegesprek.

Het was geen prettig gesprek geweest. Hij had zich de hele treinreis mentaal voorbereid, op allerlei vragen. Wat zijn je zwakke punten? Altijd een zwak punt noemen wat je positief kunt uitleggen: ik ben nogal ongeduldig, want ik zie graag snel resultaten. Geef een voorbeeld van wanneer je mensen hebt kunnen veranderen. Oh ja, dat was toen tijdens die sessie. Maar even niet vermelden, dat ze een week daarna weer terugveranderd waren. Pieter had zich zo goed voorbereid dat hij vergat zichzelf te zijn en liet zich volkomen verrassen, door de vragen die acute creativiteit vereisten. Van spitsvondigheid was in het geheel geen sprake. Hij begon te stamelen, zocht naar woorden en liep zelfs rood aan. Daarnaast hadden de mensen tegenover hem,

zo'n kritische houding dat hij zich afvroeg of er eigenlijk wel een vacature was. Gedesillusionerd had hij de terugreis aanvaard. Zijn verbazing was dan ook groot, toen hij, enkele dagen later, de enveloppe met het logo van de headhunter zag liggen, waarin hij voor een tweede gesprek werd uitgenodigd. Ze hadden zijn menselijkheid enorm gewaardeerd in vergelijking, tot de andere ogenschijnlijk foutloze kandidaten.

De bonus betaalde ook de talloze etentjes die ze hadden. Geholpen door: *Richard*; bediend door: *Anne-Roos*; bediende: 2; medewerker: *Mirella*. *Onze prijzen zijn inclusief BTW. Bedankt en graag tot ziens.*

En concerten. Lowlands, Rock-Werchter, Pinkpop. *Dit e-ticket is alleen geldig wanneer afgedrukt op A4-papier zonder aanpassing van de printgrootte. Het kan in geen geval worden aangeboden op een andere drager (telefoon, tablet e.d.). Een goede afdrukkwaliteit is noodzakelijk. E-tickets die niet volledig afgedrukt zijn en/of geen barcode bevatten worden als ongeldig beschouwd.*

Pieter leerde hier door de ogen van Daphne naar mensen te kijken. Niet een bonte verzameling van mensen die in de weg staan, je zuurstof inademen, of erger nog, met je gaan praten, maar een groep gelijkgestemde zielen, die op dat moment allemaal dezelfde passie deelden. Hij was vrijwillig onderdeel van een kudde en vond het heerlijk hoe hij door diezelfde menigte, met zijn geur en zijn warmte, heen en weer werd bewogen. Pieter had deze gevoelens nog niet kunnen omarmen buiten de natuurlijke habitat van de concertganger, maar het was een begin van zijn nieuwe ik.

3. VERF EN VERNIS

Waarom was hij zo? Was hij zo geworden of was hij altijd al zo. Wat was hij voordat hij Daphne leerde kennen? Had het hem veranderd? Het denken wordt steeds moeilijker. Alles wordt steeds vager, nu de vermoeidheid en de uitputting, zijn tol begint te eisen. Herrinner! Herrinner...

Pieter pakt een oud business plan op. Een aantal jaren geleden was hij toe aan een significante verandering in zijn loopbaan. Hij had er zo'n zeven jaar opzitten in zijn eerste baan en de wereld was heel groot en hij was onsterfelijk.

Hij had via een vriend van hem vernomen, dat Coca-Cola een klein fabriekje in Delfzijl van de hand wilde doen. Ze hadden deze opgezet om te onderzoeken of ze relatief goedkoop en kwalitatief hoogwaardig op het Europese continent konden produceren. Normale bedrijven zouden dit middels research doen, maar Coca-Cola zette bijna als vanzelfsprekend, een echte fabriek neer. Het leek hem een goed idee om deze fabriek te kopen, met het geld van Floris. Dit was noch de eerste noch de laatste keer dat hij Floris zijn geld al in gedachten uitgegeven had.

Floris had er echter wel oren naar en liet de hem een business plan schrijven. Pieter, niet gespeend van tact, noemde het 'Floris's Priklimonade'. Het was binnen een week klaar en hij presenteerde het aan Floris, die al bijna accoord ging op de voorkant. Daar prijkte een gefotoshopte afbeelding, van een neon letter reclamebord met de

fonkelende letters: ‘Floris’s Priklimonade’ , bovenop een gebouw, opgetrokken uit bakstenen welke zo kenmerkend zijn voor het industriële erfgoed van nu.

Ze besloten de fabriek in Delfzijl maar eens te bezoeken, om te kijken in welke staat deze verkeerde. Het terrein zag er, net als de gehele omgeving, verlaten uit maar toen ze het hek naderden werden ze tegemoet getreden door de opzichter, die net een paar kinderen van het terrein afschreeuwde.

‘Ja, ja. Jongens hè. Het begint onschuldig maar al gauw stelen ze fietsen, auto’s, fabrieken, steengroeves. Waar stopt het?’

Pieter en Floris wisselden een blik uit, die niet veel goeds zei over de inschatting van de mentale capaciteiten van de opzichter. Hij bleek echter wonderwel kundig in het onderhouden van de fabriek. Alles leek in prima staat te verkeren. De ketels, de muren, de leidingen, de lopende band. Zelfs het elektronische schakelbord van waaruit de machines semi-automatisch werden bestuurd functioneerde nog.

Even later was Pieter ter vervanging van Floris op een soort beurs van de voedingsmiddelenindustrie terecht gekomen. Floris wilde zich namelijk laten informeren door bedrijven die in dezelfde branche zaten, alsook om potentiële klanten te ontmoeten. De conferentie was al in volle gang, toen Pieter de sporthal met allerlei stands binnen liep. Hij begaf zich eerst naar de bar voor een kop koffie en een koek, waarna hij aan een hoge uitklaptafel ging staan en zijn ‘praat niet met mij’ gezicht op zette. Pieter wist dat Floris intussen al zeker tien mensen zou hebben aangesproken, verzamelde zijn moed en begon rond te lopen. Het leek wel of iedereen iedereen kende en dat hij geheel onzichtbaar was geworden. Het lukte hem een

gesprek aan te knopen met degene die tegen hem aan was gelopen, bij de balie waar ze de badges uitdeelden, maar voordat ze meer dan enkele woorden hadden kunnen wisselen, werden ze onderbroken door een wildvreemd iemand.

‘Even voorstellen, Stefan de Jonker van huppeldepup foods.’ Pieter keek hem niet begrijpend aan maar tot zijn verbazing ging zijn gesprekspartner op deze brute avances in, in plaats van te zeggen: ‘Sorry ik ben even in gesprek.’

Niet dat het er allemaal veel toe deed. De fabriek bleek, na wat verder onderzoek, gebouwd op de resten van een oude salpeter verwerkingsfabriek die de grond behoorlijk vervuild had. Een jammerlijk einde van het avontuur, maar het begin van een traditie. Floris en Pieter kwamen elke maand bij elkaar in hetzelfde café-restaurant in Amsterdam, om de zogenaamde ‘hairbrained schemes’ door te spreken. Van een machine waar je plastic aan de ene kant in kon stoppen en er aan de andere kant olie uit zou komen tot een Citroen HY-busje met lekker broodjes in de zomer op de air langs de Franse autoroute, tot nummerplaat bellen (om zo een andere auto te kunnen waarschuwen dat zijn licht niet aan staat), tot de oprichting van een archaisch genootschap, waarvan de leden slechts correspondeerden met via de post gestuurde documenten, beschreven met een kroontjespen. Wat het ook was, het was in ieder geval een excuus om elkaar regelmatig te kunnen spreken.

Pieter zijn computer had een ‘Talking Moose’. Een wijs hoofdje van een eland dat verscheen, als je langer dan vijf minuten niets had gedaan. Het hoofdje sprak met een stem van een stemcomputer uit het verleden. ‘Mary had a little lamb.....she ate it.’ Of, ‘Save a tree, eat a beaver.’

Of, “Fuzzy Wuzzy was up there, Fuzzy Wuzzy had no hair, Fuzzy Wuzzy wasn’t very fuzzy, was he?”. Of zoals nu: “Have you called your mother lately?”

Hij was veranderd door Daphne. In de jaren voor haar, had hij zijn ouders weinig opgezocht. Ze hadden geen slechte band maar het kwam er niet echt van en volgens Pieter hadden ze er ook geen uitgesproken behoefte aan. Hoe had hij dat in godsnaam zo bedacht? Na het verlies van zijn oudste broer hadden ze meer dan ooit behoefte aan hem. Ze wilde hem alleen niet tot last zijn, hetgeen Pieter uitlegde als een gebrek aan interesse en liet het maar zo.

De vroege herinneringen worden steeds moeilijker omdat er geen stukken beschikbaar waren om zich aan vast te houden. Slechts een aantal flarden kon hij reproduceren door middel van persoonlijke regressie. Toen hij vier was zat hij op zijn knieën met een koptelefoon voor de stereo. Alleen hij en de muziek. Een zalig gevoel, dat hij nog steeds kon aanraken. Hij zag zichzelf achter in de klas op de lagere school. Iedereen zong naar hartelust mee maar Pieter bromde wat voor zich uit, voor de vorm. Het stond nog in zijn schoolrapport. Zijn status aparte werd er niet beter op, toen hij verhuisde naar het noorden van het land. Het muurtje wat hij van moeder natuur had meegekregen maakte, hem in de nieuwe omgeving niet makkelijk geaccepteerd. Om zichzelf hier tegen te beschermen, metselde hij nog een rijtje en bracht nog een laagje vernis aan.

Toen hij jong was, vierde hij meestal oud en nieuw bij vrienden van zijn ouders. Ze bleven daar dan slapen en gingen de volgende dag weer naar huis. De twee families in de huiskamer met een muziekje, de melancholie van de feestdagen, de intimiteit van goede vrienden, gezelligheid. Op een keer, toen hij zeven jaar was, werd hij daar

overvallen door een jeukend en misselijk gevoel in zijn buik. Een onbegrijpelijk gevoel wat hij niet kon plaatsen. Bij gebrek aan referentie kader, besloot hij dat het kwam doordat hij een hekel had aan gezelligheid. In werkelijkheid waren het gevoelens die zijn muurtje probeerde binnen te dringen, waar hij zich onbewust hard tegen verzette.

Sinds dat jaar begon het. Hij begon zichzelf dwangmatig in slaap te praten. Waar mensen doorgaans dromen om de belevenissen van de dag te ordenen, te rangschikken en op te slaan, dwong Pieter zijn milde autisme hem tot het indelen van de gebeurtenissen van de dag, tijdens het in slaap vallen. Zo overleeft de autist. Categoriseer wenselijk en niet wenselijk gedrag zodat je daar later uit kunt putten als het op daadwerkelijk gedragen aankomt. Niet-autisten hebben een intern kompas, een ingebakken moraal maar autisten moeten putten uit een database vol met voorbeelden over hoe wel en hoe niet te handelen. Zonder zelf echt te voelen of de gekozen handeling juist is of niet. Pieter balanceerde tussen de twee vormen in. Niet geheel gespeend van de capaciteit om dingen aan te kunnen voelen maar tevens dankbaar gebruik makend van zijn uitgebreide database.

Het gevolg van de praatsessies was wel dat hij zich schaamde als hij op kamp moest of uit logeren ging. Iets wat hij dan ook probeerde te vermijden. Laat staan dat hij er op latere leeftijd er naar uit zou kijken om bij een vriendin te blijven slapen.

Hij was zich altijd aan het verzetten. Heel subtiel en niet zodanig dat het grote problemen veroorzaakte maar stil verzet. Als kind geen korte broeken willen dragen, spijkerbroeken als iets anders in de mode is, en andersom.

Hard rock, Frank Sinatra, Tom Waits, als het maar melancholisch was, terwijl iedereen met pop, house of drum 'n' bass bezig was. Zijn lievelingsdier was een draak en zijn lievelingskleur zwart. Maar als hij een vriendenboekje moest in laten vullen door zijn moeder zei hij 'paard' en 'roze'. Meestal zei hij dingen op een hele aparte manier. De behoefte om dingen anders te zeggen, kwam ook doordat hij zijn lichte stotter wilde camoufleren, door synoniemen met zachte klinkers in zijn vocabulaire te hebben. En als hij ging stappen bij vrienden bleef hij òf in zijn auto slapen òf anders was hij in ieder geval voor het ontbijt weg. Alles om zijn muurtje, zijn status aparte in stand te houden. Alles om niet te voelen. Dan kon je hem ook niet raken.

Daar kwam nog eens bij dat hij buitensporig veel meevoelde met andere mensen, als hij zich daarvoor wel openstelde, met als gevolg dat hij niet alleen zijn eigen gewicht maar ook dat van anderen moest dragen. Wederom bracht zelfbescherming uitkomst en hij hield zorgvuldig de deur van het muurtje op slot. Zijn angst om te voelen zorgde er ook voor dat hij moeilijk in contact met meisjes kwam. Oppervlakkig contact was geen probleem. Daarvoor was hij zelfverzekerd genoeg. Bovendien, als hij in zijn zuiden zat vermeed hij ze en als hij in het noorden zat, had hij weinig inhibities. Pieter zag de gezichten weer voor zich, Ariska, Annemieke, Jody, Sheila, Pauline, Chantal, Bettina.

In het noorden durfde hij veel. Hij wist dat Bettina naar London zou gaan voor een uitwisselingsproject en boekte spontaan een retourtje zonder haar iets te laten weten. Hij liep haar 'toevallig' tegen het lijf voor de flat waar ze verbleef. Tevergeefs hopen op een uitnodiging maar het bleef bij een kopje koffie. 'Ik moet weer door. Doei.' 'Oh, geeft niks ik was toch per ongeluk in de buurt...'

Hij durfde nooit door te zetten, uit angst een blauwtje te lopen. Laat staan dat hij contact durfde te leggen met de ‘onbreikbaren’. Karin, Marleen, Muriel, Selene, Astrid, Yvette, Yvonne, Valerie, Kate, Anneke, Annet. Gelukkig waren daar degene die hij *niet*, maar zij hem wel, wilde, zodat hij niet volledig wereldvreemd op het gebied van vrouwen werd. José, Nienke (het jongere zusje van de vriendin van zijn oudere broer), zijn oude buurmeisje Marjolein, die dikke alternatieve in Utrecht, die Schotse die uit haar mond stonk, Anouk uit een plat gezin in Amsterdam, Josje de zus van een vriend van hem en dat veel te jonge meisje op vakantie waarbij hij god-zij-dank dronken om viel toen ze met hem wilde gaan ‘wandelen.’

Hij was anders geworden door Daphne. Hij durfde weer te voelen. Maar het was moeilijk, want wat kwam alles binnen zeg. Als mokerslagen. En tegelijkertijd, wat kwamen er een hoop fijne dingen binnen. Ze had zijn muur geslecht. Hij beleefde weer. Hij kon loslaten. Hij was in plaats van werd.

En daarbij kwam de angst om alles kwijt te raken.

4. 3 X IS SCHEEPSRECHT

Het was volop zomer, de tweede zomer na de aankoop van de villa, toen Floris aan Pieter vroeg of hij wat zaken voor hem kon regelen op Vulcano. Daphne kon onmogelijk mee, hoe graag Pieter dit ook had gewild, doordat ze in de strandtent moest werken in het weekend en door de week de bakkerszaak niet aan haar moeder - die zelf op vakantie was - kon overlaten. Pieter kon het verzoek van zijn beste vriend niet weigeren, hoewel het hem zwaar viel. Hij was sinds Tonnara di Bonagia geen enkele avond van Daphne gescheiden geweest. Ook Daphne vond het een nare gedachte om Pieter te missen, maar wat moet dat moet, besloot ze nuchter. Pieter keek hier naar de achterkant van de munt van het nieuwe voelen. Hoe meer je om iets geeft, hoe eerder je er door geraakt wordt.

Hij had zich voorgenomen om tegelijkertijd met de klusjes van Floris, wat nader onderzoek te gaan doen naar de omstandigheden van de verdwijning van de drie vrouwen in de afgelopen eeuw - 3 mei 1910, 7 juli 1940 en 8 september 1975 zoals aangegeven op de vergeelde krantenartikelen.

Hij kwam, zoals altijd, aan in Porto di Levante en werd verwelkomd door de ondertussen meer dan bekende geur van rotte eieren uit de vlakbij gelegen modderbaden. Pieter voelde zich bijzonder fit en besloot bij Luigi een fiets te huren. Iets was hij normaal gesproken niet zou doen,

maar hij wilde dichter bij het eiland komen dan hij voorheen had gedaan in de auto of met de scooter. Dat was de mooie kant van de munt van het nieuwe voelen. Ergens doorheen gaan is intenser dan er omheen gaan. Dat geldt voor verdriet, files, drijfzand en landschappen.

Pieter stapte op zijn fiets en ging op weg naar Gelso aan de andere kant van het eiland. Gelso leek hem een onafhankelijke partij in de vete tussen de gebieden Vulcano Piano en Vulcano Porto omdat het in alle opzichten, er ver buiten lag. Dat was wat hij als waarheidszoeker van het moment nodig had. De klim was een stuk steiler dan hij zich kon herinneren van de keren dat hij het stuk met motorische ondersteuning had afgelegd en al spoedig moest hij noodgedwongen afstappen. Hij ging in de berm zitten en genoot van het zicht op de haven beneden hem en de hoogvlakte boven hem. Nog iets hoger en dan zou hij zijn toren al kunnen zien afsteken tegen de blauwe hemel. Pieter snoof de geur op van de wilde brem en nam een slok water om daarna zijn tocht naar boven te vervolgen.

Hij genoot van het heel erg langzaam voorbijtrekkende landschap, wat groener was dan hij dacht. Het vulde zijn geest met een euforische stemming en gaf hem de fysieke kracht om de rest van de klim in één ruk af te maken. Voldaan stapte hij aan het einde van de klim af, op de rand van de hoogvlakte. Zijn oog werd direct getrokken door een alleraardigst klein kerkhofje. Hij stak de weg over en opende het metalen hek. Zijn lijf had hij schrap gezet om de weerstand van het oude hek en het bijbehorende knarsen te overwinnen. Dit was echter niet nodig want de hele begraafplaats was goed verzorgd en het hekje draaide soepel en zonder lawaai, naar binnen open. Pieter kon het nog net stoppen om te voorkomen dat het in zijn zwaai een paar bloemenvazen om zou stoten.

Eigenlijk lag er niemand begraven op deze begraafplaats. In plaats daarvan lag iedereen opgebaard in granieten muren van ongeveer 6 ligplaatsen hoog. Elke ligplaats had een soort deurtje aan de voorkant met een foto van de overledene en een bijschrift. Pieter verdrong uit schaamte de plotseling opkomende gedachte aan een Febo voor necrofielen. Enkele graven waren dubbel uitgevoerd om plaats te geven aan beide echtgenoten. Ondanks zijn vreemde gedachte vond hij het geheel er smaakvol uitzien en liep de verschillende namen af. De mooiste vond hij Massimo Malafronte, wat hij in zijn hoofd vertaalde als ‘maximaal slecht van voren’. Het viel hem op dat dit ook een dubbel uitgevoerde tombe was. De rechterkant was alleen nog onbezet. ‘Die is zeker nu nog, de weduwe Malafronte,’ dacht Pieter. Totdat hij de geboorte- en sterfdatum van Massimo zag: 12 augustus 1872 – 1 juli 1953. ‘Vreemd, als zij nog weduwe is dan zou ze nu ongeveer 130 jaar oud moeten zijn. Tenzij....’

Pieter scande vlug de opschriften van de andere graven. Op zoek naar ‘Daar zul je haar hebben. Alessandra Malafronte-Vantini. 3 maart 1875 – 3 mei 1910.’ Pieter haalde één van de drie krantenknipsels uit zijn zak en staaarde naar de datum. Dat zij niet bij haar man in het graf ligt kon maar één ding betekenen. Zij had haar man bedrogen op zo’n manier dat hij zelfs, nadat hij overleed op bijna tachtigjarige leeftijd, niet naast haar wilde liggen. Pieter voelde de pijn van Massimo. Hij stelde zich voor dat Daphne hem zou bedriegen. Sterker nog, dat ze dat nu deed. Dat ze aan het flirten was met een gast van de strandtent. Zijn hart klopt in zijn keel en hij werd misselijk bij de gedachte. Hij zou haar liever dood wensen dan dat hij verder moest leven in de wetenschap dat ze nu met een ander was en haar nog eens tegen zou moeten komen. De

slet. Pieter probeerde zichzelf te kalmeren en schaamde zich wederom voor zijn verderfelijke gedachtenkronkels. ‘Snel weg hier. Tijd om te lunchen.’

Pieter gunde zichzelf alleen nog even geen lunch want hij wilde eerst de afdaling naar Gelso afmaken, wetende dat hij sardientjes kon eten in Ristorante da Pina. Hij fietste op zijn gemak over de hoogvlakte Vulcano Piano, genietend van het feit dat hij even niet hoefde te klimmen. Hij was nu op bekend terrein. Hij passeerde de Villa Stevenson aan zijn linkerhand en zag zijn torentje tevreden de zonnestrallen weerkaatsen. Al snel was hij bij het einde van de hoogvlakte en kon zich aan de afdaling wagen. Het had een vrije val kunnen worden maar Pieter was niet de meest dappere wielrenner op aarde. Hij ging zo snel als zijn moed hem toestond en bleef bijremmen tot zijn handen er van gingen trillen.

Halverwege had hij uitzicht op de vuurtoren waar hij samen met Floris de eerste ontmoeting met Gustavo Conti had gehad en besloot dit als excuus te gebruiken om zijn afdaling te onderbreken. Een zwarte adder vluchtte geschrokken onder de bladeren waar Pieter afstapte om van het uitzicht te genieten. Ook hier verbaasde hij zich over de schoonheid van het eiland. De geur van de bloemen van een tropische boom met vettige bladeren was zo fris, dat het bijna zijn dorst leste. Zijn onbeheerste gedachten over de misdragingen van Daphne, waren met de wind in zijn haren vervlogen. Weer helemaal zijn nieuwe zelf, voltooide hij het laatste stuk van zijn afdaling, die eindigde in een paar verraderlijke haarspeldbochten met los grint. De laatste bocht kwam uit op een klein stukje asfalt dat zich zonder enige vorm van afgrenzing in de zee stortte. Hier was Ristorante da Pina.

Het was eigenlijk geen echt restaurant maar een woning waarvan de eigenaar zijn verhoogde terras wat had opgeknapt en er een paar tafels en stoelen had neergezet. Zijn vrouw stond te koken in het open raam van de keuken en de geur van olijfolie en vis kwamen op Pieter af. Het enige wat het een echt restaurant maakte, waren de officiële facturen die je kreeg bij het afrekenen. Voorgedrukt in fiscaal blauw met allerlei serieus uitziende serienummers, vakjes en een verwijzing naar *Aut. Min. Fin. N. 611669 Div. XV del 28/02/1989*.

Pieter bestelde een bord sardientjes en een glas witte wijn. Terwijl hij wachtte op zijn bestelling, zag hij verschillende auto's, quads, fietsen en scooters langskomen om vervolgens op het doodlopende stukje asfalt weer rechtsomkeert maken. Hij vroeg aan de eigenaar of er weleens iemand per ongeluk niet op tijd gestopt is en in zee terecht is gekomen. 'Niet dat ik weet,' zei de eigenaar. 'Ik kan me eigenlijk maar één keer herinneren. Alhoewel, herinneren. Het was voor mijn tijd, in de zomer van 1940, aan het begin van de oorlog. Mijn vader vertelde het verhaal altijd, omdat het zo mooi de menselijke zwaktes weerspiegelde. Heeft Gustavo je daar niks over verteld?'

Pieter moest dat ontkennen en nodigde hem uit om verder te vertellen. 'Eigenlijk valt er niet veel te vertellen, maar voor jou is het wel interessant omdat de grootvader van Gustavo er bij betrokken was. Oscar Beligotti heeft zich hier, samen met de grootvader van Gustavo, met een auto in zee gestort. Ze zijn allebei verdronken. Diezelfde dag is Carla, de vrouw van Oscar in de krater van de vulkaan gevonden met een gebroken nek. Oscar was er van overtuigd dat Conti een affaire met zijn vrouw had en is doelbewust samen met hem in zee gereden. Het is nog steeds onduidelijk of Conti of Oscar zelf, Carla vermoord

heeft maar de zaak is nooit verder uitgezocht omdat alle betrokkenen dood waren.'

Aan een tafel naast Pieter, zat een man met een wijnvlek op zijn hand, aandachtig te luisteren. De eigenaar ging zachter praten en besloot met: 'Maar nu ga ik eerst die man even helpen. Vreemd dat hij hier is, aangezien hij aan de andere kant van het eiland bij de haven woont.' Nog voor Pieter kon vragen wie hij was, was de eigenaar naar de man toe gegaan.

Na de mooie blauwe 'Fatture' te hebben afgerekend, liep Pieter richting de vuurtoren waar hij destijds met Floris en Gustavo was geweest. Het gebouw was nog net zo verlaten als toen. Een Maria-beeldje in een driehoekige glazen schrijn, was nauwelijks meer zichtbaar van het vuil. Er liep een lage muur om het hele complex. Het strand erachter was bezaaid met zwerfplastic en een gedumpte koelkast. Zonder uitzondering was elk raam of kapot of geheel uit de sponning gevallen. Toch leek het of de vuurtoren onlangs door iemand was opgekocht. Een stuk van de achterkant van het gebouw was pas gestucd. Pieter testte de kwaliteit van het stucwerk door er met een houten stok op te slaan. Hij deinsde achteruit toen er een vierkante meter stucwerk naar beneden viel. Blijkbaar was het dus niet zo pas geleden gedaan en nog slecht ook. Pieter zag de oude muur weer tevoorschijn komen. Het leek alsof er kogelgaten in zaten. Nieuwsgierig geworden timmerde Pieter verder met zijn stok op het stucwerk tot hij bijna weer de hele originele muur kon zien. Het waren inderdaad kogelgaten. Wellicht nog van de oorlog. Een stuk daaronder zag hij een ingekerfde liefdeverklaring. Van Gustavo aan Carla. 'Ha, zie je wel. Waar rook is, is vuur,' dacht Pieter.

5. BACKSTABBER

Zijn eerste credit card afrekening dateerde van 20 maart 1999. Het kwam met de post in een onherkenbare envelop. Pieter was er bijna net zo trots op, als toen hij de kaart voor het eerst gebruikte. Dat was tijdens zijn eerste baan, toen hij een opdracht in Monaco had, waar hij met de baas drie weken naartoe mocht. Drie weken leefden ze als god in Frankrijk. Een hotel aan de jachthaven, elke avond uit eten in de stad, copieus ontbijten van het hotelbuffet en lunchen in de zon. De eerste avond nam zijn baas hem mee naar een Italiaans restaurant bovenop de omliggende heuvel zodat ze vanaf hun tafel, uitzicht hadden op lampjes van Monaco. Zijn baas kwam uit Londen, had jaren in New York gewoond en betaalde dus met een American Express. Iets wat in een Franstalig gebied niet heel verstandig is. Toen zijn kaart discreet werd geweigerd, nam Pieter het discreet over met zijn Visa kaart. Op het afschrift stond het bedrag in Franse Franken, in Nederlandse guldens en ter voorbereiding ook alvast in Euro's. Wisselkoers 2.20371. Konden ze alvast wennen.

De volgende dag, kwamen ze terecht in een klassiek Frans restaurant. Pieter voelde zich een beetje misselijk, want de taxi had de Grand-Prix route genomen met een snelheid die deed vermoeden dat het niet de eerste keer was,

dat de taxi chauffeur dat parcours had gereden. Toen ze gingen bestellen vroeg Pieter dan ook om de carpaccio zonder olijfolie, waarop de zelfingenomen Franse ober zei: ‘Iet ies zie olive oil zet *makes* zie carpaccio.’ Zijn baas bestelde toen een ‘big fuck-off steak served on a bed of your wife’s pubic hair’, waarop ze, met veel genoegen, de ober zagen afdruipen. Waarschijnlijk op zoek naar een woordenboek, alhoewel hij wel aamvoelde dat deze bestelling niet geheel volgens de etiquette was.

Na het eten, gingen ze altijd nog ergens iets drinken. In de ‘chat noir’ waar ze vlugzout tegelijk met de biertjes bestelden, vanwege de woekerprijzen die ze daar durfden te vragen. Of de bar op de hoek van waar ze werkten of soms gewoon een afzakkertje in de hotelbar. En als zijn baas eens niet op stap wilde, ging Pieter zelf wel. Hij had op één of andere manier een onweerstaanbare drang om iets te ontdekken, zonder precies te weten wat. Achteraf beseft hij zich, dat hij op zoek was naar een vriendin of in ieder geval iets spannends, wat iedereen om hem heen – behalve hij - altijd mee scheen te maken. Hij maakte nooit zoets mee en misschien wilde hij dat ook eigenlijk niet. Eén keer was hij per ongeluk in een club terecht gekomen. Hij moest ontzettend nodig naar de wc en stormde in een keer door naar het toilet. Toen hij terugkwam, bestelde hij een biertje voor een prijs, waarbij vlugzout niet meer kon helpen. Hij keek voor het eerst om zich heen en zag in elke hoek een dame met ontbloot bovenlijf zitten, waaruit hij opmaakte dat de prijs van het bier inclusief was. En dat ze daarmee niet de nootjes bedoelde. Met kloppend hart, vanwege de dreiging die plotseling van dit etablissement uitging, dronk hij snel zijn biertje leeg en verliet zo achteloos mogelijk het pand.

Het was al laat toen hij terugliep naar het hotel. Hij rook de bloemetjes van de Mimosa, zo kenmerkend voor Monaco in februari. Hij zag dat de markt al werd opgebouwd, struikelde over een uitstekende poot van de stellage van een fruitstal en liep een lelijke snee in zijn wenkbrauw op. De volgende ochtend dacht Pieter dat hij blind was geworden, maar dat bleek slechts het gestolde bloed dat er voor had gezorgd dat zijn ooglid niet open ging. Hij had zich nog nooit zo alleen gevoeld. Op zoek naar vernis en stenen maar weer.

Pieter voelde nog eens aan zijn wenkbrauw, waar het litteken was ontstaan en ging weer door met zijn zelfregressie.

Zijn baas was ook jong geweest en vergaf hem zijn misstap met een breed gebaar. Pieter voelde zich altijd bijzonder door hem gesteund. Hij had, ondanks zijn jonge leeftijd een behoorlijke hoeveelheid mensen ontmoet maar niet vaak zo transparant en eerlijk als zijn baas. Iemand die zijn eigen normen en waarden leek te delen op het gebied van betrouwbaarheid en loyaliteit. Zijn naïviteit werd bijzonder hard afgestraft toen het consultancybureau werd verkocht. Zijn baas was in vertrouwen genomen en ze lieten hem doorschemeren dat er niet voor alle consultants plaats zou kunnen zijn. Hij had het zekere voor het onzekere genomen en Pieter zonder na te denken opgeofferd.

6. ONDERTUSSEN

Ondertussen was Daphne hard aan het werk in de strandtent. Het was net na lange tijd weer eens goed strandweer geworden van het weekend, zodat iedereen erop uit trok. Veel Amsterdammers, Duitsers en een enkele Italiaan. Deze laatste categorie kon natuurlijk beter weer en betere stranden krijgen in hun eigen woonplaats, maar het ontbrak hen blijkbaar dusdanig aan wiet en iets anders dan brunettes, dat ze toch de wisselvalligheid van het weer op de koop toe namen. Eén van hen leek bijzonder geïnteresseerd in deze barvrouw.

Pieter had de klim weer terug naar de hoogvlakte reeds achter de rug en arriveerde bij zijn torentje. Hij had de sleutels van de Villa gekregen van Floris dus kon hij daar het wielrennerszweet van zich af douchen. Maar niet nadat hij met kleren en al in het druifvormige zwembad was gesprongen.

Opgefrist en wel maakte hij een eenvoudige maaltijd klaar in de Villa en nam het mee naar zijn torentje. Hij voelde zich toch ongemakkelijk om uitgebreid van de villa gebruik te maken. Hij had toch niet voor niets zijn torentje. Hij had er echter geen moeite mee om een flesje uit de wijnkelder mee te nemen. Terwijl hij aan zijn raam van het eten en het uitzicht genoot, voelde hij zich slaperig worden. De combinatie van een aantal glazen wijn en de lange

fietstocht duwde Pieter langzaam van het tafeltje naar het bed.

Pieter werd halverwege de avond wakker. Waarschijnlijk gewoon van de dorst maar onbewust voelde hij dat er iets gebeurd was. Een hand met een wijnvlek had iets onder de deur geschoven. Hij stommelde de trap af naar beneden en zag een bruine, wat smoezelige enveloppe. Pieter boog voorzichtig door zijn knieën en raapte het op. Boven aan zijn tafel knipt hij het leeslampje aan en maakte de enveloppe open. Hetzelfde krantenartikel als welke hij in zijn lade van de tafel was tegengekomen met datering 8 september 1975 en drie foto's uit dezelfde tijd. Tenminste, afgaand op de dikte van het papier, het formaat, de oude kleuren en de de dikke witte rand eromheen. Eén foto van een knappe vrouw in een blauwe bloemetjes jurk. Eén van vader Conti. Ook al was dit meer dan dertig jaar geleden, Pieter herkende hem direct aan zijn forse wenkbrauwen. De laatste foto was gemaakt op een dorpsfeest waar de vrouw en vader Conti, samen met nog twintig mensen, te zien waren. Een pennestreek verbond de twee figuren. 'Iemand probeert me iets duidelijk te maken,' dacht Pieter.

Precies op dat moment kreeg hij een WhatsApp van Daphne. Hij had haar vorig jaar kunnen overtuigen om dat op haar telefoon te installeren. Nu was ze er handiger mee dan hij en ze wisselde om de haverklap van status en profielfoto. 'Hele dag gebeuld. Ga snel slapen. Bel je morgen. Kus. Mij,' meldde ze.

Pieter had gehoopt haar nog te kunnen spreken. Het was hun eerste avond zonder elkaar. Dit berichtje in combinatie met zijn ontdekkingsreis van vandaag en de enveloppe, zetten bij hem alle paranoïde alarmbellen aan. Hij stuurde een bericht terug maar ze was direct off-line gegaan. Pieter wist even niet meer wat hij moest doen. Hij

keek naar het bericht en zag de nieuwe foto van Daphne. Het was genomen in de strandtent en van een vrij grote afstand. Hij opende de foto om meer details te kunnen zien. Daphne temidden van een aantal mensen die aan de bar hingen. Waaronder, zo leek het wel, Gustavo Conti. Pieter bestierf het bijna. Hij liep radeloos door de kamer en wist niet wat hij moest doen. Er restte hem niks anders dan in de Villa nog een fles wijn ophalen.

Zelfs toen Daphne de volgende dag als verrassing bij hem op de stoep stond – ze had de vlucht van vier uur 's-ochtends genomen, wat verklaarde waarom ze zo vroeg naar bed ging – bleef bij Pieter de twijfel van de foto en over de niet verklaarde uren tussen sluiten van de strandtent en het vertrek van het vliegtuig, knagen.

Deel III - Erosie

1. NAZOMEREN

Pas enkele maanden later reisden ze weer af naar Vulcano. Pieter samen met Daphne en Floris met zijn vader. Gijsbert had nog niet gebroken met Anna maar ze gingen ieder een week apart van elkaar op vakantie. Met allebei de meest stellige overtuiging om het huwelijk weer met hernieuwd elan voort te zetten.

Dat stemde Pieter vrolijk. De zomer was tot een einde gekomen en de lucht was zwaar van de warmte die uit het land kwam. Een perfecte dag om uitgebreid te gaan lunchen bij het zwembad. Hij ging met Daphne boodschappen doen, terwijl Gijsbert zich nuttig maakte door de tafel te dekken.

Pieter en Daphne hadden blijkbaar behoorlijke trek gehad toen ze aan het winkelen waren want ze kwamen terug met een hoeveelheid ingrediënten waar de hele familie Conti drie dagen van zou kunnen eten. Sardientjes, eieren, spekjes, kappertjes, salade, geitenkaas, blauwe kaas, stokbrood, ansjovis, croutons en de drie grote witte wijnen: Pouilly-Fumé, Sancerre en Chablis.

Ze praatten uitvoerig over het huwelijk van Gijsbert en Anna, over het voortdurende geluk van Pieter en Daphne en over het ongeluk van de familie Conti. Ze speculeerden driftig over de vermeende aantijgingen. Waren ze inderdaad verantwoordelijk voor de dood van die drie dames of was er sprake van vuil spel van de Gian-Marco's. Hoe het ook was, het had zeker zijn impact gehad op de familie.

‘Jaloezie is een kwalijke eigenschap,’ zei Floris concluderend. Pieter zei niets maar verstopte zich in zijn glas Sancerre.

‘Hoe dan ook,’ zei Floris, we hebben nog wel wat te doen vanmiddag. De muur die hier van de villa naar jouw torentje loopt, moet nog een likje verf krijgen.’ Hij richtte zich tot Pieter in de hoop dat hij zou aanbieden om verf te halen.

‘Ik kan niet meer rijden,’ zei Pieter direct. ‘Jij trouwens ook niet. Volgens mij hebben we allemaal teveel op om nog te kunnen rijden.

‘Ik ga wel even verf halen met Gustavo, goed?,’ zei Daphne. ‘Ben zo terug.’

Nog voordat Pieter kon reageren was ze al weg. Tegelijkertijd, zweefden er een aantal digitale deeltjes door de lucht, die zich in Floris zijn telefoon verzamelden tot een email bericht: Facebook notification; you have friends with upcoming birthday. Tomorrow: Gustavo C. – 40th anniversary

2. NO WORRIES MATE

‘Wat weet ik nu, wat ik wat ik toen niet wist.’ Pieter keek naar Blad9. Een heel groot huwelijkscadeau gekocht voor zijn broer. ‘Maar goed ook. Maakt misschien goed dat ik op het toppunt van emotionele ontlading in de speech van zijn schoonvader, zonodig een leuke opmerking moest maken.’

Hij had het nooit meer goed kunnen maken met hem. Hij keek naar zijn oude boarding pass. *Belangrijke informatie voor uw vertrek: 1. Voor Intercontinentale vluchten dient u uw bagage uiterlijk 120 minuten voor vertrek in te checken, voor Europese vluchten uiterlijk 90 minuten voor vertrek.* Zijn broer Diederik had het uiterlijk van een studentikoze kakker en hij praatte al net zo geaffecteerd. Waar hij dat vandaan had was een raadsel want de rest van de familie praatte accentloos ABN. Diederik was echter verre van geïnteresseerd in het aardse of was in ieder geval wars van geld verdienen. Zijn passie was reizen. In zijn studentenkamer in Zwolle – waar hij was blijven hangen sinds zijn studie – had hij een wereldkaart getekend op de muur van zijn slaapkamer. De landgrenzen van elk land waren duidelijk zichtbaar en de landen waar hij was geweest, had hij ingekleurd – de voorwaarde voor inkleuren was in ieder geval één nacht in het betreffende land te hebben overnacht. Op een dag besloot hij van zijn

hobby zijn beroep te maken en solliciteerde met succes bij de Lonely Planet. Sindsdien reisde hij de hele wereld rond, schreef zijn dagelijkse bijdrages en zond deze per email naar de redactie.

Diederik was Pieters oudste en verreweg meest favoriete broer. Zijn jongere broer had iets over zich waar hij niet goed mee om wist te gaan. Iets plakkerigs, iets opdringerigs. Diederik was meer afstandelijk maar als hij Pieter aandacht gaf leefde hij helemaal op. Op latere leeftijd werden de verhoudingen wat bijgesteld en meer gelijkwaardig. Diederik en Pieter behielden hun speciale band en Pieter was dan ook heel erg verheugd toen zijn broer hem uitnodigde naar Australië te vliegen, om een deel van zijn eeuwigdurende reis samen mee mogen te maken.

Ze hadden een maand, min drie dagen, samen doorgebracht en de beste tijd van hun leven gehad. Ze deelden dezelfde mening als het ging om het aanschouwen van de Australische gewoontes. Een kwalijke mix tussen de volgzame benepenheid van de Engelsen en het verliezen van de capaciteit om zelf na te kunnen denken, van de Amerikanen. Ze schaamden zich niet om harde grappen te maken over de aboriginals en ze genoten samen intens van het prachtige maar gevaarlijke landschap. Datzelfde landschap waar Diederik aan ten onder is gegaan toen Pieter in het vliegtuig zat op de terugweg naar Schiphol. De redback spin had hem gestoken en hij was te ver van de beschaafde wereld om een tegengif toegediend te krijgen.

Iedereen gaat op zijn eigen wijze met verlies om. Pieter op zijn eigen autistische manier. Hij vervloekte zijn broer publiekelijk, rouwde niet zichtbaar en kwam niet naar de begrafenis. Gedrag wat alleen Diederik en zijn ouders konden begrijpen. Hij verloor de liefde van zijn jongere

broer en als gevolg van verregaand onbegrip, ook de
vriendschap van een aantal vrienden. Of waren het dat wel?

3. VERGIF

Het was een druilerige middag in september geworden. Daphne was verf halen en Pieter zat aan zijn tafeltje in zijn toren. Hij dacht aan niets. Hij had dit wel eens geprobeerd uit te leggen aan Daphne maar blijkbaar blijft dit nog steeds een mysterie voor het vrouwelijk geslacht. Mannen kunnen aan niets denken. Het brein werkt zuiver sequentieel en doelgericht. Eerst jagen. Dan zien we wel verder. Eerst eten dan zien we wel verder. Eerst seks dan zien we wel verder. En daar tussendoor, niets. Een soort start-stop systeem van de moderne auto. Een korte stilte voor de storm, een moment van rust ter voorbereiding van. Het adem inhouden, als je een pot augurken open draait.

Pieter stond op het punt om zijn moment van rust af te breken en weer verder te gaan met zijn volgende doel, de hoofdstuk indeling van zijn whisky-boek. Tijdens het drankgelag in Drumnadrochit was zijn oude idee weer nieuw leven ingeblazen. Het idee was alleen dezelfde avond weer naar bed gebracht door de hoeveelheid alcohol die hij op die avond had moeten verwerken. De wake up call kwam toen Pieter een haakje wilde ophangen, aan een van de houten panelen in een torentje. Hierdoor scharnierde het paneel per ongeluk open, om een aantal planken te onthullen waar 40 soorten Schotse single malt flessen en 40 blikken Haggis opgeslagen waren. Als dat geen teken van de god van het schrijversgilde was.

Nog voordat hij zijn vingers boven het toetsenbord kon laten zweven werd hij onderbroken door de koperen bel. Daphne had de bel voor hem gekocht omdat deze hetzelfde type was welke in de bakkerij hing. Ze wilde graag dat hij veel aan haar dacht, omdat zij altijd aan hem

dacht. Ze bedoelde dit niet op een bezitterige manier, maar puur omdat zij hem ook het genot gunde, wat zij zelf had, als ze aan hem dacht. Dit keer was het genot echter van korte duur.

‘Mr. Portenge?’ vroeg een Carabinieri aan Pieter die de deur van het torentje open had gezwaaid. ‘Do you know Daphne van Kastele?’

Pieter verklaarde dat Daphne zijn vriendin was, maar nu niet aanwezig, omdat ze even verf was gaan halen. De Carabinieri was niet bepaald zachtzinnig in de manier waarop hij Pieter mededeelde dat Daphne dood gevonden was in de krater van de vulkaan. Pieter keek apoplectisch en moest zich vasthouden aan de deurstijl, om niet te wankelen.

Op verzoek van de Carabinieri liepen ze naar boven, om even te gaan zitten aan het tafeltje. Een orkaan van verschillende gedachtes stroomde door Pieter zijn hoofd, terwijl ze de wenteltrap naar boven beklauterden. Daphne dood. De vrouw van zijn leven, dood. Degene die hem weer liet voelen, dood. Anderhalf jaar waren ze samen geweest. Anderhalf jaar waren ze niet van elkaars zijde geweest. Ze hadden geleefd, alsof morgen niet bestond. Vanaf de dag dat ze elkaar gevonden hadden in Tonnara di Bonagia. Eén dag na het bezoek bij de familie Conti....

Daar kwam Pieter in het oog van de orkaan terecht. De herrie van gedachten verstomde en de stilte nam het over. De kalmte van het oog, waarin zijn hersenen plotseling onaangenaam helder waren. Dit is het jaar waarin Gustavo 40 zou worden. Hij liet de Carabinieri – die van Sicilië was gekomen - de kranteknipsels zien die nog steeds in de la lagen (het condoom had hij weggegooid) en vertelde het vreemde verhaal van de Conti's.

Er is niet één waarheid. Er is slechts een perceptie van de waarheid. Als je ziek bent, dan ziet alles er vele malen somberder uit. Een muggebult wordt een knobbeltje en we weten allemaal, wat *dat* betekent. Als je iets verkloot hebt op je werk, dan ben je slechts een paar stappen verwijderd van ontslag, financiële ondergang en wonen onder een brug in een kartonnen doos met een pak rode wijn van het merk Liebfraumilch. Als het donker eenmaal ingetreden is, kan dit gevoel met gemak gekwadrated worden. Pieter kijkt vanaf zijn tafel, waar de Carabinieri hem achtergelaten heeft, naar de villa. Zijn perceptie van de waarheid, beweegt zich op het niveau van een terminale patiënt die net ontslagen is, uit zijn huis is gezet, vrouw en kinderen kwijt is geraakt en overweegt om aan de heroïne te gaan. Zag hij daar zichzelf in een van de slaapkamers van de villa? Iemand die in reinheid geboren is, met een puntgaaf huidje en een ziel zonder krassen. Iemand die zijn ziel met een muurtje wilde beschermen. Die zijn ziel verniste bij elk blauwtje wat hij liep, elke keer dat hij er niet bij kon horen, toen zijn broer was overleden, toen zijn baas, die hij vertrouwde, hem in de rug stak, toen zijn beste vrienden hem niet meer wilde spreken. Laag op laag vernis. Steen op steen muur. Wat zag hij daar een andere persoon dan hij enkele uren geleden nog was. Vrij van blokkades, alle zintuigen op stand 10, maar o zo kwetsbaar. En dat bleek. Deze kras was zo diep, dat hij bijna aan de achterkant van zijn ziel zichtbaar was. Als een stanleymes in karton. Als je bank versleten is kan je nog eens een nieuwe kopen maar wat moet je met een versleten ziel. Een vergiftigd brein.

‘Daphne is dood. Gevonden in de vulkaan. Met de vingerafdrukken van die smerige Conti. Ik hoop dat ze hem snel vinden en voor altijd opsluiten. Of beter nog, misschien verongelukt hij wel op weg naar de gevangenis. Of krijgt hij aids van een medegevangene, die zijn lusten op hem botviert. Dat zal hem leren, zijn primordiale neigingen niet te kunnen onderdrukken. Altijd dat eeuwig rondhangen bij de villa, praatjes maken met Daphne, verf kopen. Ik ben geen gelovig mens, maar ik hoop nu vurig op de hel. Morgen mag ik haar zien. Haar identificeren. Maar ze moeten haar eerst onderzoeken. Nog meer smerige handen aan haar prachtige lijf. Zelfs na haar dood, kunnen ze niet van haar afblijven. Altijd die blikken. Die ranzige blikken, waar je het kwijl bijna uit de mond ziet lopen. Waar hebben ze toch last van? Altijd moesten ze haar aanspreken. Waar ging dat over? Hij stapte toch ook niet op iemands vriendin af en ging een fijn kletspraatje maken? Gelukkig was Daphne daar niet gevoelig voor. Dacht ik. Waarom moest ze nou verf kopen. Ze kon toch ook alleen gaan. Dan was ze laat terug gekomen. Kon ze de goeie kleur niet vinden. Prima. Maar waarom ging ze nou met hem? Daphne is dood. Die vuige Conti. Als de politie hem niet pakt, doe ik het. Ze moest niks van hem hebben. Ook al vond ze hem knap. Ze is dood. Ze was puur. Ze is nog steeds puur. Ze moest niks van hem hebben. Maar wat waren die opmerkingen, over aan een ander denken tijdens de seks of een nieuwe partner zoeken, als hij vandaag dood zou gaan. Nee, ze was puur. Ze is puur. Die gore Conti heeft haar vermoord!’

4. TERUG

In die onvergetelijke vakantie met Diederik was hij haar tegengekomen. Hij had al twee weken samen met Diederik doorgebracht en ze verbleven een paar dagen in Alice Springs wat ze als uitvalsbasis voor een aantal tripjes gebruikten. Eén daarvan was Pieter zijn vurige wens om het hele fragile ecologische evenwicht van Australië te ontwrichten. Hij dacht, wat ze daar met konijnen en dingo's konden, kan ik ook en hij zaaide speciaal daarvoor meegenomen klaproenzaadjes in de heuvels vlak bij Alice Springs. Toen hij bij de douane verschillende mensen uitgebreid gefouilleerd en gecontroleerd zag worden om illegaal binnengebrachte organische materialen te ontdekken, had Pieter het even heel zwaar gehad.

In Alice Springs was Pieter naar de plaatselijke supermarkt gelopen om een paar boodschappen te doen. Een paar broodjes, wat beleg, iets te drinken en wat fruit. Hij moest opschieten want ze zouden het vliegtuig nemen naar Ayers Rock wat binnen twee uur zou vetrekken.

Ze stond daar tussen de appels en hij was betoverd door haar prachtige glimlach. Haar mond ving zijn blik en hij kon niet meer loslaten. Heel even maar, om naar haar ogen te kijken waar hij volslagen week van werd. Alleen zijn plichtsbesef kon hem losrukken en hij liep ongemakkelijk naar de kassa. Toen hij afgerekend had en de behulpzame cassière zijn boodschappen in een doorzichtig plastic zakje had gestopt, liep hij in looppas naar zijn broer die op hem wachtte in het hotel. Hij liep sneller en sneller en ging toen rennen.

Buiten adem kwam hij bij zijn broer aan en zei: 'Als ik het nu niet doe dan heb ik daar eeuwig spijt van!'

'Waarvan?' zei Diederik

'Geen tijd om uit te leggen. Straks is ze weg. Maar ik heb nog nooit zo iets moois gezien. Je moet haar zien lachen! Ik moet terug.'

Diederik knikte begrijpend en zei: 'Geen punt Pieter. Ik zie je over drie dagen. Succes!'

Pieter snelde terug naar de winkel en botste tegen haar op toen ze net naar buiten liep met een bruine papieren zak vol appels. Hij verontschuldigde zich geeneens maar begon direct te praten. 'Ik heb net een tripje naar Ayers Rock afgezegd. Ik zou met mijn broer daarnaar toe vliegen, we zijn namelijk samen op vakantie moet je weten. En ik ging net wat kleine boodchappen doen voor onderweg en dan snel weer terug. Maar toen zag ik jou en je glimlach en je ogen en ik dacht dat als ik nu niet tegen jou zeg hoe knap je bent, dat ik daar misschien nooit meer de kans voor krijg. En daar zou ik eeuwig spijt van hebben denk ik, weet ik zeker.'

Hij keek om zich heen en zag zichzelf en het meisje op de grond zitten temidden van allerlei soorten appels. 'Hou je van appels?' vroeg Pieter.

'Ja, maar niet als ze beurs zijn,' antwoordde het meisje.

'Oh sorry, hoe heet je?'

'Leslie.'

'Dat is een hele mooi naam. Had ik al gezegd hoe mooi je glimlach is?'

Ze bood hem een appel aan en zei: 'Ja, dat had je. Hoe mag ik jou noemen?'

Ze bleven daar minsten twee uur zitten, op de grond voor de winkel, tot ze pijn in hun kont kregen van de harde grond en buikpijn van de appels die ze aan het eten waren.

Ze waren drie volle dagen samen. Ze praatten, lachten, dronken, vrijden en huilden zelfs samen en Pieter dacht dat hij eindelijk de vrouw van zijn leven gevonden had. Ze kwam uit Alice Springs maar wilde graag wel meer van de wereld zien.

Op dag drie raapte Pieter al zijn moed bij elkaar en vroeg: ‘Waarom ga je niet met me mee naar Amsterdam?’

Ze bleef even stil, dacht heel hard na en zei toen: ‘Dat zou ik wel willen maar mijn vriend wil vast niet mee.’

De absurditeit van deze uitspraak drong maar nauwelijks binnen bij Pieter. Haar vriend woonde ook in Alice Springs maar was nu twee weken op reis in de outback om electriciteitsleidingen te controleren. Ze was gewoon vreemd gegaan met hem. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Hij draaide zich om en vroeg zich af hoe hij dit nu in godsnaam moest verdringen. Allereerst maar eens met humor en hij bedacht dat hij tegen haar had moeten zeggen dat ze met zijn drieën wel konden samenwonen in Amsterdam. Alhoewel, wel duur als ze uit eten zouden gaan. Als afleiding kocht hij de Holden die een paar straten verderop al een paar dagen geparkeerd stond met een bordje te koop. Hij reed er direct mee door naar het vliegveld om zijn broer op te halen.

5. NOOIT MEER

Pieter had zijn besluit genomen. Nooit meer zou hij zijn twijfel laten regeren. Hij kon de twijfel wegnemen door haar direct te confronteren met wat ze af en toe deed en zei. Maar zijn lichaam ging op slot. Bij elke zin, bij elk voorval, bij elke blik. De twijfel over Daphne. Waarom had ze dat gezegd, ‘Wat een knappe man die Gustavo.’ Waarom had ze gevraagd of hij wel eens aan iemand anders dacht, als hij seks met haar had. Waarom had ze moeten melden dat ze weer een andere partner zou zoeken, als hij vandaag dood zou gaan. Hoezo niks is voor eeuwig? Hoe zat het met die WhatsApp en die niet verantwoorde uren voor de vlucht. Hij wist het niet want hij vroeg het niet. Bang voor het antwoord ging zijn lichaam op slot. Alles bevroor als een haas in de koplampen.

Nu had hij zijn besluit genomen. Hij ging haar tijdens een wandeling confronteren met alle maar dan ook alle onzekerheden, die hij onderhuids had opgebouwd. Hij zou niet meer bevriezen, maar doen. Het was tijd voor actie.

Het was een druilerige middag in september en ze liepen hand in hand de zuidelijke kam van de vulkaan op. Pieter was stil. Hij kon niet over koetjes en kalfjes praten terwijl hij een, voor hem zo onmenselijke uitdaging, moest aangaan. Hij moest door. Moed verzamelen nu. Als Daphne sprak kon hij nauwelijks reageren. Hij kneep af een toe in haar hand en ze zag hem slikken.

‘Is er wat,’ zei Daphne, toen ze de rand van de krater hadden bereikt.

Pieter slikte en deed zijn verhaal in één adem. Eén lang betoog, zonder haar de kans te geven om te reageren. Dat zou alleen maar afleiden. Alles zat nu kakelvers in zijn hoofd en nu moest het eruit. Hij vond het moeilijk haar aan te blijven kijken en keek meestal langs haar naar de krater. Wat een romantische plek eigenlijk. Ze waren ogenschijnlijk moederziel alleen op de top van een vulkaan. Ze konden door de druilerige regen heen, uitkijken op de zee. Wat een slechte plek om zo'n onderwerp aan te snijden.

‘Vandaar. Snap je?’ Pieter keek haar vragend aan.

Daphne had hem uit laten spreken, maar haar irritatie was gedurende de verhandeling alleen maar gegroeid. Ze liet zijn hand los, die ze de hele tijd had vastgehouden, alsof ze een papiertje onopgemerkt op straat liet vallen. Pieter keek in haar ogen en zag de afstand tot haar groter worden.

‘Pieter, ik moet je wat vertellen,’ zei ze op strenge toon. ‘Ik ben zwanger, maar ik ben bang dat het van Gustavo is en niet van jou.’

Als Pieter een besluit had genomen, had hij een besluit genomen en weinig dingen konden hem van de uitvoering daarvan weerhouden. Niet meer bevroren maar actie. Niet meer in de koplampen. Hij stond zo strak als een aangespannen kruisboog en Daphne haalde net, de trekker over. Als in een reflex duwde hij haar, in een combinatie van walging, ongeloof en woede de krater in. Ze stond nog heel even op haar hakken te wankelen, voordat ze achterover de krater inviel. Net lang genoeg om Pieter smekend aan te kijken, maar niet lang genoeg voor Pieter om haar vast te kunnen grijpen.

Ze rolde en rolde en rolde. Af en toe stuiterde ze als het terrein oneffen was. Dan hoorde je het versplinteren van

een bot. Ze liet een spoor van wolkjes stof achter. Wolkjes die al snel weer werden neergeslagen door de regen, die nu was losgebarsten. Niemand ziet je tranen, als je in de regen huilt.

6. VERDER TERUG

‘Waar is het. Als het hier niet in zit dan weet ik het niet meer,’ mompelde Pieter tegen zichzelf. ‘Ah daar, onder het tabje “documenten”. Dat is best stom opgeborgen. Alles is een document. Maar goed, DR-67-GF, op regel 945, eerste afschrijving motorrijtuigenbelasting. Totaal uitgegeven aan auto’s, tot de lease-auto’s kwamen,: 3.495,20 euro. Wel veel plezier van gehad. Bijna elke maand naar Maastricht om met Marleen te gaan stappen. Ook weer nooit doorgezet. Blij dat ze later lesbisch bleek.’

Tot die ene keer dat ze een feestje gaf. Pieter had besloten aan het eind van het feestje een avance te maken. De gelegenheid was daar, want hij kon blijven slapen en hij wachtte lijdzaam af, tot iedereen naar huis ging. Behalve die ene gozer met lang haar, die maar bleef zitten.

‘Waarom hoepel je niet op? Net al mijn moed bij elkaar geraapt, zit ik met jou opgescheept,’ dacht Pieter.

Toen kreeg hij een kus op zijn wang van Marleen, die hem welterusten zei. ‘Ik ga ook,’ zei de langharige en liep achter Marleen aan haar slaapkamer in. Pieter bleef in opperste verbazing achter en schaterde het inwendig uit van het lachen. Hij opende nog een biertje, ging op het balkon staan en proostte op zijn eigen pathetische gedrag. Metsel, metsel. Toch, vreemd genoeg voelde hij toen geen enkele jaloezie.

‘Hoeveel totaal aan benzine dan? =SUM(D945:D1012). Gedeeld door de kilometers, is 1 op 12. Dat is niet bepaald zuinig voor een Eendje. Niet afdwalen nu. We zoeken naar een patroon. 8.015 euro studiefinanciering ontvangen waarvan de helft een lening. Wat heb ik daar mee gedaan? Oh, ja op een spaarrekening

gezet en toen mee op vakantie naar Amerika gegaan. Waren er dan helemaal geen vrouwen op de UVA? Denk na. Ooh, mijn hoofd. Even de ogen dicht. Kan ik beter denken.'

'Godverdomme!' Pieter schrok wakker van het whiskyglas, dat uit zijn hand was gevallen. Bovenop zijn map met "documenten". 'Godverdegodver,' zei Pieter, haalde alle blaadjes eruit en verspreidde ze in het torenkamertje. De eerste en meest doorweekte hield hij tegen het licht. 'Die had ik nodig. Hoogte Kadijk 312 II. 1.350 gulden huur per maand. Dat zou nu nog schandalig zijn.'

Pieter had een appartement gedeeld in Amsterdam. Pieter kwam vers uit de provincie en keek op naar zijn huisgenoot, die geboren en getogen was in Amsterdam (ook al was het in Zuid). Hij dacht terug aan de eerste week, waarin hij vijftientig gulden aan iemand op straat had uitgeleend omdat hij verderop, bij een benzinstation, zonder geld stond. Nooit meer gezien. Zijn plant die hij trots voor de deur had gezet om de entree extra gezellig te maken. Nooit meer gezien. En zijn zonnebril, die hij stom genoeg op de passagiersstoel van zijn auto, had laten liggen. Nooit meer gezien. Hij dacht na over alle verschillende vrouwen, die de huisgenoot mee naar huis nam en de luide seks die daar op volgde. Pieter liep meestal naar de kroeg om de hoek, om zich niet te hoeven storen aan die bestiale praktijken. De meisjes leken ook altijd op een dier, bedacht hij zich nu.

Het meisje door wie Pieter was ontmaagd was een pauw. Hij wist het van te voren ook niet (ook al was het een ex van Floris, die behoorlijk loslippig kon zijn). Hij was haar tegenkomen in een kroeg en bij het afscheid nemen draalde ze wel bijzonder lang en leunde zachtjes tegen hem

aan. Pieter stond versteld van zichzelf toen hij zijn hand onder haar trui stopte, na deze aanmoediging. Steeds verder probeerde zijn hand te komen maar deze stuitte telkens op een body stocking. Vervloekt.

‘Kom, ik weet wat,’ zei ze en nam hem mee naar zijn eigen huis. Pieter wilde een hand over haar mond houden, toen ze het geluid van een pauw maakte maar dacht aan al die nachten, dat hij met een bezwaard gemoed had rondgelopen en concentreerde zich verder op haar.

Pieter opende het volgende blikje Haggis met de scherpe punt van het kapotte hengsel van het raamluik en at in gedachten de helft op. Hij spoelde de sterke smaak weg, met drie grote slokken whisky en voelde de warme gloed in zijn keel. Hij was weer weggevallen en moest heel hard zijn best doen om wakker te blijven. Hij poetste het computerscherm met zijn zakdoek, maar daar lag het probleem van de wazige cijfers niet.

‘2.325 euro aan boeken en 2.233 aan platen. Grappig, bijna evenveel. De gemiddelde leestijd is vele malen hoger dan de gemiddelde luistertijd, maar daarentegen luister je ze ook vaker. Ik wed dat ze ook in totaal uren gebruik, dicht bij elkaar komen.’ Pieter keek naar de titels, ‘Hm, er zit weinig opbeurends tussen.’

7. ROZE KAUWGOM

Al tijdens de afdaling was Pieter, de meester van verdringing, al begonnen met het ontkennen van de oorzaak van de verschrikkelijke gebeurtenis op de rand van de krater. De realiteit trad echter binnen zonder kloppen, zonder meededogen. Hij had haar de krater ingeduwd. Hij had haar vermoord. Niet de gruwelijke Conti, maar *hij*, had haar laten verongelukken. Hoewel, het was natuurlijk een reflex, een beweging in gang gezet door een verschrikkelijke mededeling. Een mededeling die van haar was gekomen, waar hij slechts een soort spasme van kreeg. Eigenlijk is het dus haar eigen schuld. Dat was het sowieso, want als zij niet had lopen klooiën met die gluiperige Conti dan waren ze nu nog lang en gelukkig.

Dat ging goed. Het schuldgevoel ging al richting de uitgang. Pieter herhaalde deze mantra, tot hij bij zijn torentje was aangekomen. Hij liep de trap op naar boven, schonk zich een klein glaasje whisky en prepareerde zich voor een bezoek door de autoriteiten. Hij moest geschokt reageren als ze hem het nieuws zouden vertellen en nam zich voor, ze eerst te vertellen dat Daphne weg was met Gustavo. Niks aan de hand. Zo kon hij het zaadje van verdachtmaking al planten. Gustavo, prima kerel, hoezo? Ze gingen wel vaker inkopen doen. Zo kon hij ook zijn eigen geheugen weer resetten, naar het moment dat ze nog leefde en dus daadwerkelijk verrast zijn, door de medeling die nog moest komen. Je moet in je eigen leugens kunnen geloven.

Pieter staarde de Carabinieri na, door zijn raampje en durfde een grotere whisky in te schenken nu het eerste

gevaar geweken was. Hoewel hij dacht dat hij het er toch iets te dik bovenop had gelegd, met die krantenknipsels. Tegen de avond zouden ze waarschijnlijk vragen of hij haar kon identificeren en hadden ze de routine onderzoeken afgerond.

Pieter wachtte rustig af en startte zijn computer op. ‘Welcome sportsfans. Boy vs. Girl in the world series of love,’ zei de Talking Moose. Hij opende de map “mijn afbeeldingen”, maar kon zich er niet toe zetten om de foto’s van hem en Daphne aan te klikken. Hoe kon ze. De liefde van zijn leven. De liefde waar hij al die tijd op had gewacht. De reden waarom hij niet door had gezet bij andere meisjes, relaties afbraak of blauwtjes was gelopen. Dat was toch allemaal daarom? Om hem te prepareren voor hun samenzijn? Dingen hebben toch een reden? Dit paste toch niet in het droombeeld.

Pieter moest zich nog verder wapenen. Nog een laag bakstenen op het muurtje en daarover nog een extra laag vernis. Zij was het niet geweest. Het was allemaal een vergissing. Die ene, die ware, die loopt nog rond. Ze wacht op hem. Ze Pieter werd ondebroke door zijn mobiele telefoon. Of hij over een uur naar het ziekenhuis van Porto di Levante kon komen. Ze hadden daar een tijdelijke pathologisch onderzoekskamer ingericht.

Nadat hij zijn tanden had gepoetst, stapte hij op de scooter op weg naar het ziekenhuis. Hij zou teneergeslagen zijn. Ontroostbaar. Hij oefende een lichte schok, bij het zien van haar gezicht na het onvermijdelijke openslaan van de deken, die over haar lichaam was getrokken.

De patholoog-anatoom vertelde zakelijk. Het tijdstip waarop ze gevonden was, exacte plek waar ze gevonden was en wat de precieze doodsoorzaak was. De onderzoeken die ze hadden gedaan duiden niet op een gevecht of

anderszins op enig geweld. Er waren geen sporen van verkrachting en de bloedtesten wezen niet op vergiftiging, alcohol, zwangerschap of zelfs maar een griepje. Voor zover zij konden nagaan, was het een naar ongeluk geweest en was ze uitgeleden.

Pieter staarde de patholoog-anatoom aan maar zag hem niet. Het enige wat hij zag, waren nullen en enen, die zijn gezicht vormde. De mond praatte, doordat de nullen enen werden en andersom. Zijn ogen knipperden door de binaire gedaante veranderingen. Zijn hele gezicht leek slechts te bewegen, doordat er schakelaartjes aan en uit gingen. Pieter liet de zin ‘geen sporen van zwangerschap’ nog een keer door zijn hoofd gaan. Dat was het teken voor de nullen en enen om, net als in The Matrix naar beneden te vallen. Eerst voorzichtig, alleen de linker wenkbrauw, toen het rechteroog maar al snel het hele gezicht, dat in een stroom van cijfers naar beneden kletterde. Pieter zag ze vallen. Ze vielen op de grond tussen hen in. Hij zag ze liggen op de grond. Ze vormden een plas, waar ze samen in stonden.

‘Het geeft niks,’ zei de patholoog-anatoom. ‘Dit gebeurt vaker, als mensen met het verlies van hun geliefde worden geconfronteerd. Pieter keek naar beneden en begreep, dat hij in zijn broek had geplast. Het kon hem helemaal niet schelen. Niets kon hem iets schelen. Nooit meer, kon hem iets schelen. Hij liep naar buiten met het zakje van persoonlijke eigendommen van Daphne en sjokte de berg op, naar zijn torentje.

Aan het tafeltje schonk hij zich nog een whisky in en staarde naar het zakje. Voorzichtig haalde hij het leeg. Een telefoon, een portemonnee, een hard geworden, uitgekauwde klomp roze kauwgom en een dagboekje. Zenuwachtig opende hij het en begon te lezen. Het begon

op de dag, dat ze elkaar ontdekt hadden, in Tonnara di Bonagia, alsof haar leven toen pas begonnen was. Hij snelde het boekje door met zijn ogen, die diagonaal de pagina's tot zich namen. Af en toe stoppend bij zijn naam, een bekende plek of een andere referentie die hij herkende. Hij werd warm, toen hij las dat de kauwgum in het zakje, de kauwgum was, die ze die avond in Tonnara di Bonagia had gekauwd. Hij glimlachte bij, 'wat een viezerik is die Gustavo zeg, als hij ooit iets probeert schop ik hem in zijn Italiaanse ballen.' Hij beet op zijn lip van kwaadheid toen hij las, 'Vandaag aan Pieter gevraagd of hij wel eens aan iemand anders dacht, als we seks hebben. Als hij ja had gezegd, lief dagboek, was het nu uit.' Hij dacht dat hij gek werd, toen hij las dat ze wilde dat ze voor eeuwig bij elkaar konden blijven.

Hij liet het boek uit zijn handen, op tafel vallen. Zij was het wel. Zij was wel de reden van zijn bestaan. En hij had haar vermoord. Vermoord met zijn eigen debiele kronkels in zijn hoofd. Waarom?

8. NOG VERDER TERUG

Boy vs. Girl in the world series of love. Pieter de Homo Calculus. Daphne de Homo Sensus. De berekenende mens versus de voelende mens. Pieter moest zichzelf dan ook doorgronden. Waarom had hij zijn leven, hun leven, verruïneerd? Hij moest het weten.

Hij sloot de deur van de toren, hing een een doek voor het raam en haalde de batterij uit zijn telefoon. Gewapend met zijn gehele administratie, zijn computer, 40 flessen whisky en 40 blikken Haggis, kon de zelfregressie beginnen. Hij had alle bankafschriften, credit card afrekeningen, kassabonnetjes, contracten, loonstroken, aangiftes, documenten, diploma's, cijferlijsten, brieven, parkeerkaartjes, toegangsbewijzen, aantekeningen, oude agenda's en wat er dan nog meer van papier was, bewaard.

Hij besloot zijn leven in een excel spreadsheet samen te vatten, om zo zijn moeilijk toegankbare, verdrukke, herinneringen te ontsluiten. Een biografie in cijfers. Bij alles wat hij invoerde werd zijn brein lossier, kwamen er meer dingen naar boven.

Het kassabonnetje van Sophie en de avond met de veganiste, de vier biertjes in de strandtent, al zijn loonstroken, factuur voor een nieuwe computer, pinbonnen uit Mexico, de vliegtickets naar Trapani met de Europese verordening aangaande vertragingen, benzinebonnen voor de gehuurde Fiat 500, kaartjes voor de boot naar Vulcano, vakantie naar Schotland, Frankrijk, alle Vodafone afrekeningen, concert kaartjes, creditkaart afrekeningen.

Alles wat hij had aan documenten verwerkte hij in zijn spreadsheet. Elke invoer maakte een herinnering los. De limonadefabriek, zijn plotseling tripje naar Londen om Bettina te verrassen, zijn onbegrijpelijke onderbuik gevoel toen hij 7 jaar was en oud en nieuw vierde, de dood van Diederik, zijn hekel aan korte broeken, de meisjes waarop hij verliefd was geweest, vooral die in Alice Springs. Zijn spreadsheet ging langzaam zijn brein vervangen. Als je van buitenaf naar je brein kan kijken, kom je tot inzicht.

300 gulden gepind op het Leidsplein toen Nederland het Europees kampioenschap gewonnen had. Een Deens meisje had in het Deens, iets gezegd en vroeg of hij wist wat dat betekende. 'Dat ik een leuke jongen ben,' gokte Pieter. Ze knikte veelbelovend, waarop hij mee werd gezogen door de massa. Hij had haar nooit meer gezien. 'Verlaat het spel als je voor staat,' had hij gedacht.

De aangifte bij de politie in Frankrijk. Zijn gestolen koffer met het Schots geruite vestje, wat de moeder van Floris voor hem had gemaakt.

7.50 voor kaartjes voor Sherlock Holmes in de Old Vic theatre in Londen. Samen met. Hoe heette ze ook al weer? Pieter schudde zijn hoofd om weer helder te worden. Hij durfde het raam niet open te doen, uit vrees ontdekt te worden.

Ze hadden al eens aangeklopt. Eén dag hoorde hij de stem van Floris naar boven schreeuwen. Een paar dagen later, zelfs de stemmen van zijn ouders. Fijn dat ze zich druk maakte om hem. Hij was nooit naar de begrafenis van Daphne geweest, bedacht hij zich plotseling. Misschien maar beter ook. Leek een gewoonte te worden.

Hij had dorst, maar het enige wat hij kon drinken was whisky. De single malts gaan, na verloop van tijd,

allemaal hetzelfde smaken. Maar goed dat het boek niet door gaat. Bij het vierde blikje Haggis, haalde hij zijn hand open aan het roestige hengsel. Pieter hield zijn hand in zijn mond en vond de smaak van zijn eigen bloed, goed bij de schaapsingewanden passen.

De teksten van de Talking Moose werden er ook niet vrolijker op. Hij ging nu Gavin Friday and The Man Seezer aanhalen. ‘Each man kills the thing he loves.’ ‘Ach hou je kop achterlijke eland,’ pruttelde Pieter.

Hij begon lichtelijk te hallucineren. De voorraadkast met whisky en haggis werd een Engelse telefoonsel, die hij bijna had gekocht bij een antiekzaak in Dinxperlo. Hij had daar toch opgetreden voor een uitverkochte zaal. Het duet met de pinguïn was behoorlijk in de smaak gevallen bij de lokale bevolking. Jammer dat hij net een ei in zijn gitaar legde.

9. LAATSTE WOORD

Gustavo Conti had zichzelf voorgenomen om de periode na zijn 40ste verjaardag niet in gevangenschap door te brengen. Hij had met succes zijn villa verkocht aan die gekke Hollander en kon een nieuw begin maken. Dat liet hij zich zeker niet afnemen, door één af andere idioot die op zijn verjaardag een moord in zijn schoenen zou schuiven. Wat zijn vader, grootvader en overgrootvader allemaal wel of niet uitgespookt hadden, was hun zaak. Het had in ieder geval geleid tot de dood van zijn grootvader en een verzuurde relatie tussen zijn vader en zijn moeder. Alles vakkundig en subtiel gevoed door de Gian-Marco's. Dezelfde Gian-Marco's die de enveloppe bij Pieter onder de deur door hadden geschoven. Het was niet strafbaar wat ze deden – hoe kan een verzonden liefdesverklaring op een vuurtoren schrijven nu strafbaar zijn. Het enige wat ze gedaan hadden, was om op cruciale momenten de natuurlijke gedachten van jaloezie in de mens aan te wakkeren. Insinuaties was het enige dat nodig was. Men trok zijn eigen conclusies.

Maar Gustavo wilde dat niet de rekening van de vorige generaties doorgeschoven zou worden naar de huidige generatie. Keihard bewijs zou er voor moeten zorgen dat de insinuaties het af zouden leggen tegen de kracht van de waarheid.

Deze vooruitziende blik had ertoe geleid dat Gustavo drie web-cams had geïnstalleerd op de vulkaan en wel op zo'n manier dat ze de hele krater zouden dekken. De

beelden werden gestreamd naar zijn computer thuis en bewaard tot zijn harde schijf vol was, waarna ze werden overschreven. Gemiddeld kon hij ongeveer dertig dagen terugkijken.

Het bericht van de dood van een vrouw, verbaasde hem dan ook niet. Dat het Daphne was, verraste hem wel en maakte hem achteraf nog meer content met de installatie van de web-cams. Het was slechts een kwestie van tijd tot de politie zich in beweging zou zetten en hun achterdocht aangewakkerd zou worden door de haatdragende roddels van de Gian-Marco's. Toch duurde het nog een goeie tien dagen, voordat ze bij hem op de stoep stonden. Hij liet ze naar binnen en startte direct zijn computer op. Hij had de beelden al ingekort zodat ze precies begonnen bij het moment dat Pieter en Daphne voor het eerst in beeld kwamen. De datum en tijdsmarkering goed zichtbaar rechtsonder op het scherm.

De Carabinieri maakten rechtsomkeert en waren in enkele minuten bij het torentje van Pieter. De deur sprong uit zijn hengsels onder de kracht van de mobiele stormram. Bijna bovenaan de wenteltrap, hielden ze even in, om te luisteren naar geluiden achter de deur die op een kier stond. Met een naar boven uitgestrekte hand, konden ze tegen de onderkant van de deur duwen, waardoor deze langzaam open knarste. Toen ze besloten dat het veilig was, liepen ze door naar boven.

Ze troffen Pieter aan op de grond, te midden van allerlei papieren, lege flessen whisky en lege blikjes Haggis. Hij was dood. Gestorven van verdriet, een vergiftigd hart en vergiftigd brein. Slaapgebrek, dehydratie en een bloedvergiftiging deden de rest.

Niemand zei wat.

Alleen de Talking Moose kwam met een laatste,
'Things sweet to taste, prove in digestion sour.'

10. ZUUR

Floris was de eerste spreker op de begrafenis. Hij stond met zijn rug naar de toren en sprak alle aanwezigen toe die zich om het druifvormige zwembad hadden verzameld.

‘Lieve Pieter, nou ken ik je al zó lang. En dan doe je dit. Je bent altijd al een wonderlijk mens geweest en ik dacht je beter te kennen dan wie dan ook. Misschien dat Daphne nog dichterbij je is gekomen, maar zelfs daar twijfel ik nu aan. Ik wil alleen maar zeggen, je bent niet wat je gedaan hebt maar je bent wie je was. Een mooi mens. Eén ding weet ik zeker. Als je een laatste wens had gehad dan was het om begraven te worden in je torentje. Ik maak mijn huis nagenoeg onverkoopbaar, maar ik heb het er graag voor over. We hebben je precies zo laten liggen als je lag – je had jezelf al aardig geconserveerd met al die whisky – als getuigenis van een groot verdriet. Ik hoop dat ze je over drie honderd jaar opgraven en kunnen zien hoe een mens kan lijden onder zijn hart. Ik zal al vast een “fact of the day” voor je schrijven.’

Vervolgens kondigde Floris de vertegenwoordiger van de katholieke kerk aan die zichzelf had opgedrongen, door duidelijk te maken dat Floris geen vergunning zou krijgen, als hij niet mocht spreken tijdens de begrafenis. Iedereen staarde naar zijn voeten gedurende de onpersoonlijke preek.

‘..... Het menselijk lichaam is als een vulkaan. Het ontstaat, wordt geleefd als een uitbarsting en vergaat met de

tijd. In paradisum deducant te angeli, in tuo adventu suscipiat te martyres, et perducant te in civitatem sanctam.....’

‘Dank u voor deze ongetwijfeld goed bedoelde woorden,’ zei Floris in het Nederlands. ‘Hierbij geef ik het woord aan Archibald, Pieter’s jongste broer.

‘Zuur is het Pieter, dat wij hier nu staan met de wijze les die jij ons gegeven hebt. We rouwen nu om je dood maar hadden je moeten vieren tijdens je leven. Je hebt iedereen verrast met wat je gedaan hebt. Dit zegt iets over jou maar ook over ons. Wie van ons nam te tijd om dingen vanuit jou perspectief te zien? Wie praatte met jou in plaats van zelf conclusies te trekken. Een enkeling. De rest van ons zal zich deze les herinneren als wij ons leven aftellen, op weg naar jou.’

‘Amen,’ zei Giovanni. Hij stond hand in hand met de dochter van de burgemeester Gian-Marco. Dankbaar dat deze kleine man de familie-vete op wonderbaarlijke wijze had beslecht.

‘Maledetto,’ vloekte de postbode Giuseppe, die nu vreesde dat alle aandacht van de familie nu weer op hem gericht zou worden.

11. A-HA

Pieter verloor de interesse in zijn eigen begrafenis en zweefde naar het noorden. Bij Vortum-Mullem linksaf en werd toen verder en verder naar het noorden getrokken. Hij liet het vredig gebeuren. Het zuiden was nooit zijn favoriete plek geweest.

Terwijl de aarde onder hem door gleed, leek het of er steeds meer tekenen van onze beschaving in mist oplostten. Steden, wegen, afgebakende landschappen, alles leek te vervagen en het duurde even voordat Pieter begreep dat zijn ziel zich terug in de tijd bewoog.

Met het geduld van iemand die dood is, wachtte Pieter rustig af waar de vlucht zou eindigen. Het ging in ieder geval steeds lager. Net zo lang tot hij in de mist belandde die eeuwen van ontwikkeling hadden teruggespoeld.

Toen de mist was opgetrokken beseftte hij dat hij in een laatste fact-of-the-day van zijn vriend Floris geland was.

“Wie is gevangen genomen terwijl hij zich onder zijn bed verstopte?”

“De Earl of Cromartie die gevlucht was van de Battle of Littleferry in 1745 – onderdeel van de Jakobieten opstand – waar al zijn mannen waren omgekomen.”

Pieter liep over het slagveld waar hij alle geslagen Schotten nog op de grond zag liggen. Het was koud en hij zag de verdamping boven de wonden waar het warme bloed uit stroomde.

‘Arme Angus,’ zei hij zacht, terwijl hij naast één van de lijken knielde. Pieter was niet in het minst verbaasd dat hij hem had herkend.

Verderop, lag Hugh MacKinnon en vlak achter hem iemand van de Clan MacGregor. Nog iets verder weg zag hij iemand met zijn rug tegen een boom leunen. Het leek alsof hij slechts aan het rusten was of dat hij simpelweg niet verder kon lopen door zijn verwondingen.

Pieter liep rustig op hem af. Pas toen hij vlakbij was, zag hij dat ook deze soldaat dood was. Zijn gezicht was echter anders dan de andere slachtoffers die Pieter had zien liggen. Er lag een soort, ‘whatever, who cares’ grimas op zijn gelaat.

Pas toen besepte hij dat hij naar zichzelf stond te kijken. Geschrokken deed hij een pas achteruit en zag dat zijn vroegere versie een brief in zijn rechterhand vastklemde.

Pieter peuterde het met moeite uit zijn hand en rolde het stukje papier voorzichtig open. Het meeste van de tekst was besmeurd met bloed maar de stukken die nog leesbaar waren, hadden een heldere boodschap. De vrouw van deze soldaat was hem ontrouw geweest tijdens zijn afwezigheid op de diverse slagvelden en schreef dat hij niet meer naar haar terug hoefde te keren.

‘Eindelijk,’ dacht Pieter.

Copyright © 2014 Jeroen Bulk

Niets uit deze uitgave mag worden gelezen, verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming.

Omslag: Copy Past Job
Zetwerk: JB
Bindwerk: JB
Druk: JB

ISBN 00 00000 00 0

Van Jeroen Bulk is niet verschenen:

Roman

- Spazialismo – 2005
- Vulcano - 2014

Toneelstuk

- 50

Pieter is een aparte man. Licht autistisch en met een bijna onmerkbaar bipolaire stoornis. Veilig bewegend in de luchtbel die hij zelf gecreëerd heeft. Totdat hij Daphne tegenkomt die zijn muurtjes slecht en zijn luchtbel doorprijkt. Door hun liefde leert hij weer voelen. Maar met het voelen komt de angst om te verliezen.

ISBN 00 00000 00 0